

РІК LXX, Ч. 7-8

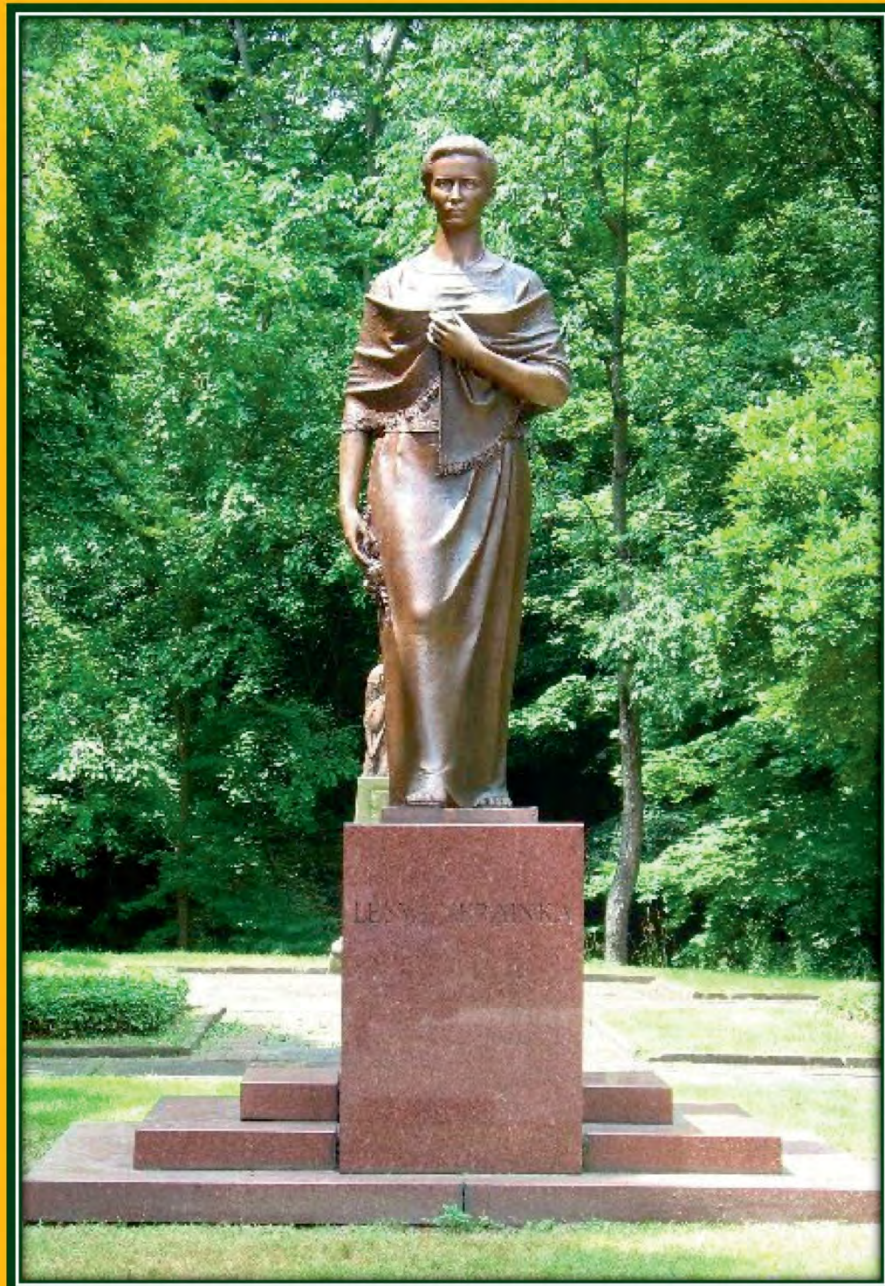
ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ – 2013 – JULY-AUGUST

№ 7-8, VOL. LXX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXX ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7-8

Головний редактор – **Лідія Слиж**
Англомовний редактор – **Олеся Валло**
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петрусія Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXX JULY-AUGUST № 7-8

Editor-in-chief – **Lidia Slysh**
English-language editor – **Olesia Wallo**
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Viriana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. «Єдиний наш храм»	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Лариса Дармохвал. «Я в серці маю те, що не вмирає».....	4
Мистецька група “Яра” у виставі “Вогонь Вода Ніч”	6
Новини з Лекторію СУА з жіночих студій в УКУ	7
Датки на УКУ. Вітаємо нових членок	8
Діамантовий Ювілей (слово Оксани Фаріон)	9
Ліда Білоус. Чому важливо членам організації СУА збиратися на конвенції?	10
Лідія Слиж. Зеновія Ханас. “Нариси з історії жіночого руху Стрийщини”	11
Оксана Мостович. Товаришам	14
Леся Українка. Твої листи завжди пахнуть зов’ялими трояндами... ..	15
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	16
News of the UNWLA Lectureship in Women's Studies at UCU	17
Orysia Nazar Zinycz. Lessons from Ukraine: Kyiv Days and the “Oasis”	19
Natalia Ishchuk-Pazuniak. The Personal Side of Lesya Ukrainka	20
Olesia Wallo. Lesya Ukrainka's German Love Letter	22
Lesya Ukrainka. A Letter to a Distant Shore.....	22
Хрестиківка	24
Irene Sawchyn. Helping Your High Schooler Choose the Right Courses	25
Вісті із Стипендійного бюро	27
Доброчинність	13, 18, 28
In Memoriam	29
Діяльність округ та відділів СУА	29, 30
Ihor Magun. Preventing a Solar Slip-Up	33
Святослав Левицький. Відгадайки	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Пам'ятник Лесі Українки, побудований заходами СУА в Клівленді, Огайо 1961 р. Скульптор: Михайло Черешньовський.
On the cover: Monument of poetess Lesya Ukrainka in Ukrainian Cultural Garden at Liberty Blvd., Cleveland, Ohio.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.**
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця.**
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2013 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
Tel.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**
Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
Administrator: **Olha Stasiuk**
Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy
\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

«ЄДИНИЙ НАШ ХРАМ»

*«У краю Борисфена, де співуча мова,
Почнуться переміни, згине рутинна,
Закони Мора відіміруть...»*

Нострадамус.

«Єдиний наш храм», – так називала Україну геніяльна дочка свого народу, видатна поетеса Леся Українка, соту річницю з дня відходу до Вічності якої відзначаємо 1 серпня цього року. Україну Леся любила понад усе. Де б не була, куди б не закинула її доля (Єгипет, Італія, Крим, Грузія...), вона була душею в Україні.

*«І все-таки до тебе думка лине,
Мій занапащений, нещасний краю!...»*

В середині гарячого літа, де у липні і серпні в українському календарі є дні, виділені святковим кольором, линуть думками до України українці, розкидані по цілому світу. Запитую себе: чому Україна, що є другою країною за величиною в Європі, століттями не могла здобути незалежності? Леся Українка вважала, що «сам Бог поставив» силу сліпої долі для України, оточивши її народами, що прагнуть їй смерті. Але був час, коли «брати братів пізнали і з'єднались», настало «свято згоди», і Дух сказав: «Ти переміг, Богдане!»

Національно-визвольна війна українського народу не затихала ніколи протягом століть. Понісши важкі і численні втрати, Україна все-таки проголосила свою самостійність. І ось вже двадцять два роки наша держава живе з українською національною символікою – синьо-жовтим прапором і державним гербом Тризубом.

Але чи маємо ми єдність між собою, чи живемо в дружбі, в любові один до одного?

Вже в перший день приїзду в столицю України 18 травня цього року я зрозуміла, що жодної єдності немає. Авто, яке везло нас з чоловіком з леговища Бориспіль, рухалося вулицями Києва зі швидкістю черепахи. Водій пояснив нам, що в місті відбуваються мітинги і опозиції, і правлячої Партії Регіонів. Вже пізніше зі засобів масової інформації ми довідалися, що того дня відбулася ганебна сутичка між опозиціонерами і регіоналами, яка закінчилась нападом на двох українських журналістів, які знімали на плівку опозиційний мітинг в Києві. Дивним була бездіяльність міліції під час цього позірного інциденту.

Та про яку єдність може йти мова взагалі, коли в Україні на сьогоднішній день офіційно зареєстровано 200 політичних партій, понад 700 жіночих організацій (34 мають статус міжнародних і всеукраїнських)?! До цього ще додати різні релігійні конфесії, не кажучи вже про сотні сект. Невже всі вони можуть об'єднати народ України? Задумайтесь над цим...

В липні минає 1025 років Хрещення України. Це теж одна з великих дат, що закликає нас до єдності, ще один привід для єднання всіх українців як в Україні, так і за її межами. Ще одна можливість дати відсіч своєю єдністю тим силам, які і в цьому святі українського народу хочуть порізнити нас. З преси дізнаємося, що московський Патріарх Кіріл вирішив спочатку провести це свято в Москві, а вже потім в Києві і вимагає від України не допустити на урочистості віруючих та духовенство Української Православної Церкви Київського Патріархату та Греко-Католицької Церкви. Не гріх би нагадати кірілам та іншим московським шовіністам, що коли в споконвік українському Києві було прийнято Хрещення, про Москву, а тим більше про Росію, ніде й згадки не було.

То ж поставмо перед собою питання: чи зуміємо ми використати нашу добу незалежності, таку ще незміцнілу, але сповнену надії і віри в майбутнє нашого народу? Чи треба нам чекати здійснення пророчих віршів Івана Франка в поемі «Мойсей» тих сорок років ходіння до повної незалежності та свободи по пустині, чи трохи прискорити цей термін?

Союз Українок Америки завжди робив все, що міг, і навіть більше, для добра нашої Батьківщини, наших земляків далеких, але близьких по духу і крові з надією на сповнення пророцтва Великого Кобзаря:

*«І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, не вечерній
Тихо засіяє...
Обніміться, брати мої,
Молю вас, благаю!»*

*Лідія Служ,
головний редактор.*

*Вітаємо всіх українців
з Днем Незалежності України!*

Бажаємо творчої наснаги у праці для її процвітання!

*Головна Управа СУА і редакція журналу
«Наше життя»*

Ділимося

Маріянна Заяць, голова

Як і переважна частина академічного світу, упродовж липня та серпня Лекторій СУА з жіночих студій в Українському Католицькому Університеті перебуває на вакаціях після надзвичайно успішного першого року свого існування. Як повідомляє нас координатор Лекторію Галина Теслюк, «На сьогодні в рамках Лекторію СУА з жіночих студій відбулося дев'ять лекцій. Окрім цього, було складено та офіційно затверджено Університетом заплановані курси на наступні два академічні роки.» (Детальніше про два цьогогорічні семінари можна прочитати на стор. 7) Нам особливо приємно, що останній семінар цього семестру провів Владика Борис Гудзяк – палкий прихильник Лекторію від самісінького початку. На наступні два роки заплановано два акредитовані курси та вісім відкритих семінарів, а також буде залучено до участі двох запрошених гостей – професорів-лекторів. Восени 2013 р. соціолог Вікторія Володько читатиме курс «Сучасна трудова міграція в Україні та світі

(жіночий вимір)»; а навесні 2014 року історик Мирослава Дядюк читатиме лекції на тему «Український жіночий рух у суспільно-політичних процесах міжвоєнного періоду.» Мета цього курсу – праця з джерелами та у архівах. Як повідомив нас декан гуманітарного факультету УКУ Ігор Скочилас, Вчена Рада університету одногосно затвердила запропоновану програму Лекторію на наступні два роки. Ми радо поділимося з нашими читачами подальшою інформацією про Лекторій у вересні, коли почнеться осінній семестр.

9 червня я, перша заступниця Уляна Зінич, заступниця голови СУА для справ культури Софія Геврик та вільна членка Екзекутиви Віра Кушнір були присутні на святкуванні 75-річчя Округи Філядельфія. Це цікавий історичний факт, що Округа Філядельфія була створена у червні 1938 року – в той же час, коли Союз Українок був розв'язаний у Львові. Цей репресивний крок, до якого вдався польський уряд, лише зміцнив зв'язки між відділами в околицях Філядельфії (на той час їх було сім). Ці відділи постановили негайно зійтися, щоб спланувати протестаційне віче. Віче було проведено, а ще було розіслано телеграми різним офіційним американських установам та особам.

*29 травня, Львів, УКУ.
Зустріч в рамках Лекторію СУА з жіночих студій з д-р Мартою Богачевською-Хом'як на тему «Стратегія і джерела підтримки наукових досліджень в США».*

9 червня 2013 р. Святкування 75-ліття Округу СУА Філядельфія.

Зліва, перший ряд: Уляна Зінич, Маріянна Заяць, Оксана Фаріон, сестра Марія Розмаринович, Ірина Бучковська, Віра Кушнір; другий ряд: Петруся Савчак, Володимира Дух, Оксана Смолинець, Мирося Волошин, Дарія Лисий, Оксана Козьяк, Марта Пеленська, Леся Городиська, Марія Кондрат, Анна Гаврилюк, Оксана Ворох, Ляриса Заїка, Марія Пазуняк, Галина Генгалюк, Галя Рубан, Уляна Туркевич, Галина Пупін, Наталя Сабат, Оля Михайлюк, Богданка Юдіна.

Спільний виступ зближив відділи. В травні 1937 року Третя Конвенція СУА відбувалася в Філядельфії. Під час конвенції делегатки пропонували створити так звану “раду” (те, що сьогодні ми називаємо округою), в яку мали увійти відділи з околиць Філядельфії. Пропозицію було втілено в життя у червні 1938 року, і так почалася спільна і надзвичайно успішна праця Округу Філядельфія.

Перед святковим бенкетом, приуроченим до 75-річчя Округу Філядельфія, відбувся дуже цікавий круглий стіл, в якому взяли участь членки Округу. Деякі з них говорили про те, що саме спонукало їх вступити в СУА; деякі розповіли про те, що дала їм наша організація; а деякі поділилися своєю візією майбутнього. Я дуже сподіваюся, що це перший крок до нашого спільного детального обговорення теми “Сімдесят п’ять років – що далі?” (а саме такою була тема круглого столу) і перший з багатьох майбутніх відгуків на мою статтю, надруковану в червневому числі «Нашого життя». Успішні намагання відділів Округу Філядельфія упродовж 75-ти років бути важливим партнером і частиною громади у Філядельфії засвідчують, наскільки важливою була і є роль нашої організації.

Наприкінці травня СУА, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій та представництво СФУЖО в ООН отримали запрошення від Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин взяти участь у парламентських слуханнях на тему “Стан дотри-

мання прав людини в Україні”. Слухання були призначені на 12 червня 2013 р. Запрошення було підписано Валерієм Пацканом – головою Комітету та членом партії УДАР. Оскільки жодній з організацій не вдалося знайти представника, який погодився б прибути на слухання і особисто представити спільне звернення від організацій, було складено та надіслано до Комітету спільного листа з пропозиціями та рекомендаціями. Як нас повідомили, на слуханнях зі зверненнями виступили спікер Верховної Ради В. Рибак, міністр юстиції О. Лавринович та омбудсмен В. Лутковська. Загалом на слуханнях виступило приблизно 40 осіб, кожній з яких було виділено 3 хвилини часу (зі зверненнями виступили Ірена Луценко, Віталій Кличко, Г. Герман та інші). Хоча письмові звернення не зачитували і не згадували (чи-то від діячів, чи від інших осіб та організацій), ми сподіваємося, що нашого листа таки прочитають і задокументують. Нам було важливо представити свою думку з цього питання.

Ми з заступницею голови з питань зв’язків Лідією Білоус готуємося взяти участь в річних засіданнях СФУЖО та Світового Конгресу Українців (а також у виборах до СКУ). Засідання відбуватимуться у серпні в Національному університеті «Львівська політехніка». Ірина Рудик, референтка СУА з суспільної опіки, приєднається до нас на частину цих заходів. З гордістю ми представлятимемо нашу організацію та досягнення нашої організації за минулий рік!

«Я в серці маю те, що не вмирає...»

(Скорочено)

Останнє фото Лесі Українки. Київ, 1913 р.

Геніяльна велич духу дала право написати ці слова найвидатнішій поетесі України. Ім'я Лесі Українки завжди стоїть в одному ряді з найбільшими геніями українського народу – Т. Шевченком, І Франком. Вони будили Україну до боротьби за волю. Тому і тепер Леся Українка є найсучаснішим поетом, бо важливі політичні і культурно-національні проблеми, що їх вона блискуче розв'язує у ліриці, драматичних поемах та бубліцистиці залишаються актуальними, злободенними. В особі Лесі Українки поєдналися і великий природний талант митця, і блискуча європейська літературна освіта та ерудиція, і палка вдача непримиренного борця проти неправди та неволі, і глибокий патріотизм, волелюбність, гуманізм. Вона виступала проти московської неволі і в знак протесту проти національного гноблення українського народу взяла псевдонім – Українка.

Навіть, пишучи про давні часи та життя чужих народів, Леся Українка думала про Україну, серцем була з нею. Американські пущі, середньовічна Іспанія, Рим, Єгипет – це тільки «більш-менш прозорі псевдоніми її рідного краю». (М. Зеров).

В 50-70 роки ХХ ст. твори Лесі Українки яскравим полум'ям освітлювали душі мільйонів в'язнів похмурої більшовицької тюрми і додавали силу та відвагу не схилятися перед червоними катами. Леся Українка у

тривожний для України 2004 рік попереджає про небезпеку, яку несе північний сусід, переконує, що треба зберегти державну незалежність України, не йти до підступної і жорстокої Москви, яка вже нищить різними способами наш край (економіку, церкву, мову, культуру, звичаї, духовність).

Місце Лесі Українки в українській літературі ще в 1898 р. визначив Іван Франко у Літературно-науковому віснику: **«Від часу Шевченкового «Поховайте та вставайте» Україна не чула такого сильного, гарячого та поетичного слова, як з уст цієї слабосилої хворої дівчини».**

В «часи глухонімії», коли Україна конала під важким чоботом самодержавної імперіалістичної Росії, в часи неволі і загального занепаду, коли все спало, як в могилі, залунав бойовою сурмою палкий могутній голос мужньої свободолюбної поетеси:

Вставай, хто живий, в кого думка повсталала!
Година для праці настала!
Не бійся досвітньої мли, –
Досвітній вогонь запали,
Коли ще зоря не заграла.

Люблячи понад все Україну, Леся Українка виробила в собі ідеал вільної самостійної і народоправної Української держави. Вона вважає найбільшим лихом України – національну несвідомість і пасивність. Друге лихо – це розбрат, відсутність єдності:

...Знову тьма, і жах, і розбрат,
І знов настав єгипетський полон,
та не в чужій землі, а в нашій власній...

Леся Українка питає, який ми гріх вчинили перед Духом. І просить Його:

Так доверши до краю тую зраду,
розбий, розсій нас геть по світу,
тоді, либонь, журба по ріднім краю
навчить нас, де і як його шукать.
Тоді покаже батько своєму сину
на срібне мариво у далині
і скаже: «Он земля твого народу!
Борись і добувайся батьківщини,
бо прийдеться загинуть у вигнанні...

Ще в 1896 р. поетеса відважно протестує проти рабської покори українського поне-

воленого народу, що мовчав у московській неволі:

...Ми паралітики з блискучими очима,
Великі духом, силою малі,
Орлині крила чуєм за плечима,
Самі ж кайданами прикуті до землі.

...Одвага наша – меч политий кров'ю,
Бряжчить у піхвах, ржа його взяла,
Чия рука, порушена любов'ю,
Той меч із піхви видобуть здола?

У символічній формі письменниці малює поневолену Україну:

Ти в руїнах тепера, єдиний наш храм
Вороги найсвятіше сплямили.
На твоїм олтарі неправдивим богам
Чужоземці вогонь запалили.

«Єдиний наш храм» – це поневолена Україна, «чужоземці» – окупанти, що поширювали серед нашого народу чужу, ворожу ідеологію, це ті самі чужоземці, що пізніше винищили цвіт нашої нації голодом, тюрмами, засланнями, каторжною працею.

Наші батьки вже лягли підмурівком
Там, де стоять нечестиві храми,
Нільській багна загачено трупом
Наших безщасних дідів.

Поетеса поклала на поезію високу місію – служити народові, бути зброєю проти Російської імперії. Вона гостро картала тих поетів, що продали свою музу, зрадили своє основне призначення – боронити волю і правду. Коли французькі поети в 1896 р. писали улесливі вірші на честь російського царя з нагоди укладеного союзу між Францією і Росією, написала їм відкритого листа французькою мовою «Голос з Росії однієї ув'язненої». Далі підзаголовок: «Маленька поема в прозі, присвячена поетам та артистам, що мали честь привітати імператорське російське подружжя у Версалі». Ось уривки з цього листа в українському перекладі:

«...Ганьба вільним поетам, що перед чужинцем дзвенять ланцюгами добровільно накладених кайданів. Невольа ще огидніша, коли вона добровільна... Чи ви знаєте, славетні

побратими, що таке убозтво, убозтво країни, яку ви називаєте великою?... Так. Росія величезна, голод, неосвіченість, злодійство, лицемірство, тиранія безмежна, і всі ці великі нещастя величезні, колосальні, грандіозні... Приходьте ж, великі поети, великі артисти, подивіться на велич наших бастильських фортець,... огляньте нашу прекрасну в'язницю. Не бійтесь, побратими, в'язниця поетів, що люблять свою батьківщину і народ, не така тісна, як інші місця ув'язнення, вона простора й її славне ім'я – Росія...».

Це послання Лесі Українки і сьогодні не завадило б нагадати тим Народним депутатам України, які зрадили український народ, проголосувавши за єдиний економічний простір з Росією.

Живучи в Російській імперії в'язниці, Леся Українка була тим поетом, який не забував про народні рани. Вона на свої руки не вдягала золотих кайданів, а залишалася такою одержимою до останньої хвилини життя...

Сорокадворічною пішла з життя в далекому гірському Сурамі 1 серпня 1913 року, пішла, не зломлена духом. Такою вона і живе й житиме для нас – сповнена гідності, прекрасна у своїй людяності й велика у творчій горінні.

Незадовго до смерті Леся Українка виляе свою тугу за рідними волинськими лісами, за тими місячними ночами в дитинстві, за казковими мавками та лісовиком, на зустріч з якими бігала маленькою дівчинкою За чотири дні вона пише «Лісову пісню», а в ній сама залишається жити, стане безсмертною, бо в серці мала те, що не вмирає.

Лариса Дармохвал,
м. Болехів, Ів.-Франківська обл., Україна.

Використана література.

Твори Лесі Українки.
Вступна стаття від редакції. Леся Українка, Твори, том 1, Нью Йорк, 1953
Петро Одарченко. Стаття, Леся Українка, том 1, Нью Йорк, 1953.

**ВОНА І ЖИВЕ
Й ЖИТИМЕ
ДЛЯ НАС –
СПОВНЕНА
ГІДНОСТІ,
ПРЕКРАСНА
У СВОЇЙ
ЛЮДЯНОСТІ
Й ВЕЛИКА
У ТВОРЧИМ
ГОРІННІ...**

Мистецька група "Яра" у виставі "Вогонь Вода Ніч"

Yara Arts Group in *Fire Water Night*

Постановка Вірляни Ткач з мистецькою групою "Яра" – Театр Ла Мама, Нью Йорк,
7-16 червня 2013 року.

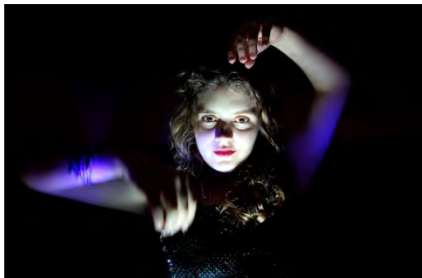
Created by Viriana Tkacz with Yara Arts Group – La MaMa E.T.C. June 7-16, 2013.

Дерева слухають розмову Мавки (Джені Ліона)
та Лукаша (Джеремі Тарді).
The trees watch Sylph (Jenny Leona) and Luke
(Jeremy Tardy) fall in love.

Купальські пісні у лісі.
Midsummer Night songs in the forest.

Русалка (Романа Соутус). Ondine (Romana Soutus).

Дерева слухають, як Лукаш (Джеремі
Тарді) грає Мавці (Джені Ліона).
The trees listen to Luke (Jeremy Tardy)
play for Sylph (Jenny Leona).

Жінки жнуть на фоні кадру з фільму
Довженка "Земля". Тамар Ілана,
Саманта Позі, Елісон Гірто, Шелі
Томас, Джулія Добнер-Перейра. Мавка
(Джені Ліона) на передньому пляні.
The women harvest with a scene from
Dovzhenko's silent classic Earth. Tamar Ilana,
Samantha Posey, Allison Hiroto,
Shelly Thomas and Julia Dobner-Pereira
with Sylph (Jenny Leona) in foreground.

Фото Володимира Ключко
All photos by Volodymyr Klyuzko

НОВИНИ З ЛЕКТОРІЮ СУА З ЖІНОЧИХ СТУДІЙ В УКУ

СЕМІНАР ПРО ЖІНОЧИЙ РУХ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД

23 травня в УКУ у рамках Лекторію Союзу Українок Америки відбувся відкритий семінар «Жіноцтво в суспільно-політичних процесах міжвоєнного періоду».

Цього разу гостем лекторію стала відома дослідниця українського жіночого руху, завідувачка відділу рукописів Львівської національної наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника, кандидат історичних наук Мирослава Дядюк.

У своїй доповіді вона представила феномен українського жіночого руху в ширшому контексті політичних процесів у Західній Україні міжвоєнного періоду, зокрема на прикладі діяльності Мілени Рудницької. Доповідачка також розповіла про заангажованість українських жінок у міжнародну кооперацію, та як вони використовували досвід європейських і північно-американських феміністичних організацій для плекання власної ідентичності й боротьби за права жінок у галицькому традиційному суспільстві.

Під час дискусії студенти і викладачі виявили жваве зацікавлення проблематикою жіночих студій в УКУ. Зокрема, професор

Вадим Ададуrow наголосив на потребі подальшого вивчення історії українського руху в порівняльному міжнародному ключі, з використанням методів компаративістики й сучасних досягнень у гуманітаристиці. Натомість, студенти УКУ отримали інформацію про дослідницький потенціал джерел, зокрема архіви «Союзу українок» і «Марійської дружини», що зберігаються у Львові, що дають змогу писати новаторські курсові і магістерські роботи.

До сфери наукових зацікавлень Мирослави Дядюк належить, зокрема, історія жіночого товариства «Союз українок», організаційне становлення українського жіночого руху та інтегрованість у тогочасні суспільно-політичні процеси, співпраця жінок з політичними партіями і громадськими організаціями у період виборчих кампаній, внесок у розвиток парламентаризму та консолідацію українського суспільства тощо.

ВЛАДИКА БОРИС:

ЖІНКА ДОПОМОГЛА УКУ СТАТИ ЗРИЛИМ ЗАКЛАДОМ

6 червня під час Лекторію СУА з жіночих студій ректор УКУ владика Борис (Гудзяк) розповів про 21 рік розвитку УКУ від його ідеї в Інституті історії Церкви з погляду того, яку роль в цьому відіграла жінка.

Вся історія, яку розповів владика Борис, була поділена на певні «кадри з пам'яті» в залежності від періоду чи події, які важливі для УКУ, починаючи з серпня 1992 року. Так, в Інституті історії Церкви, який став підґрунтям для створення ЛБА, а згодом і УКУ, з 15-17 людей лише 5-6 було чоловіками. Відповідно, більшість роботи з дослідження історії Церкви виконували на той час жінки.

«Для мене було ефективно працювати з жіночою командою, яка мала цілісні амбіції і робила все можливе для їх досягнення. Окрім того, присутність жінок у колективі дозволила нам розвивати гостинний характер, що було немало важливим у нашій справі», – поділився своїми спогадами владика Борис.

Згодом, коли виникла ідея відновлення ЛБА, важливим питанням було те, щоб там

змогли навчатися також дівчата та жінки, що не змогло залишитися без відповідної реакції.

«Отець д-р Іван Дацько виступив адвокатом такого підходу. Завдяки йому у відновленій Академії вчилися всі бажаючі, не тільки семінаристи відповідного єпархіяльного порядку. І це вперше в історії тисячолітнього християнства в Україні жінки вчилися на богословському факультеті і отримували богословську освіту», – зазначив владика Борис.

Але, окрім можливості навчатися, перед жінками поставала проблема того, ким вони будуть в майбутньому. На думку владика Бориса (Гудзяка), найкращу відповідь на це питання дала тодішня випускниця, а тепер д-р Любов Дубковецька однієї з іноземних інформаційних агенцій: «You will see».

«Ми поступали в якісну освіту, і знали

що ми потрібні», – зазначила Орися Гачко, яка також закінчила філософсько-богословський факультет, а тепер працює викладачем на кафедрі філософії.

Навчаючись в УКУ, дівчата та жінки максимально використовували отримані знання для продовження наукової діяльності, багато хто з випускників їхав закордон для навчання. Для прикладу, Галина Теслюк після завершення навчання в ЛБА навчалася на факультеті біблістики Папського біблійного інституту в Римі. Серед ста студентів, які навчалися на

цьому факультеті, було лише шість жінок, і троє з них були саме з ЛБА, що говорить про якість підготовки і бажання до навчання, які вони проявили.

Завершив свій виступ владика Борис (Гудзяк) офіційною інформацією про кількість жінок, які працюють та навчаються в УКУ. Так, в більшості випадків, немає особливої різниці в кількості між чоловіками і жінками в Університеті, зазвичай всюди зберігається паритет.

Прес-служба УКУ.

UNWLA ENDOWMENT FUND for *WOMEN'S STUDIES* ТРИВАЛИЙ ФОНД СУА *ЖІНОЧИХ СТУДІЙ*

500 дол. – 119-ий Відділ СУА в Йонкерсі

У світлу пам'ять **бл. п. Лідії Балабан**, голови Округи СУА Чікаго в 1963 р.

200 дол. – Євген і Анна Івах

по 100 дол. – Іван і Наталія Огаренко, Орест і Валя Хринівські, Марко і Надія Юзич

50 дол. – Марія Лятишевська

30 дол. – Мирон і Дарія Ярошевич

по 25 дол. – Оля Смішнюк, Ореста Фединяк

10 дол. – Ольга Аннич

300 дол. – Іванна Ратич

200 дол. – Helen Pronczak Petryshyn

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

To our new members - Welcome!

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

134 JACKI DANYLUK

134 IRA GAVRYSH

134 OKSANA HAUK MYERS

134 CHRISTINE HLADKY

134 ARIADNA HOLYNSKYJ

134 NATALIYA KOVALENKO

134 ANNA MARIA KUKURUZA

134 ROKSOLANA LESHCHUK

134 MARTA LOPATYNSKY

134 NATALKA MAZURETS

134 CHRYSTYNA PANYCIA

134 KRISTINA RAK BROWN

134 TANIA PONOS SYMMONS

134 ANYA TERSHAKOVEC TOMKO

134 LARISSA WOWK

134 KSENIA YURCHUK

134 ALEXANDRA ZAWADIWSKY

ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ

Слово Оксани Фаріон, Почесної членки СУА, голови Організаційного комітету святкування 75-их роковин Округу СУА Філядельфія, 9 червня 2013 р.

«Я жниця буденна, тяжка моя нива
За ціле життя я не вижну її,
Але запитайте, чим я щаслива?
Допливом сили дивовижної».

Ліна Костенко.

Всечесніший Отче, преподобні Сестри, дорогі гості, рідні мені посестри-союзанки!

Щасливі ми, що дочекалися сьогоднішнього дня, події небуденної – святкування 75-ліття з дня заснування Округу Філядельфії. Вона заслуговує на нашу увагу й гідне вшанування цілої філядельфійської громади! Це не лише назва, це ми усі її членкині, згуртовані по її відділах і лише від нас залежать успіхи і її будуччина.

75 років тому, коли ще не було модерної комунікації, було не легко організувати Округу, щоб обговорити, переконати, скликати голів відділів, подбати про місце зустрічей – домівку, але ще тяжче було цю Округу вдержати, розвинути, розпрацювати програми, залежно від потреб, побороти різні негативні впливи. В той час проходила Друга світова війна і членки-мами мали синів на війні. Було створено гурток військових матерів, поміч повоєнним біженцям, в новітні часи поміч Україні. Після війни почався приплив політичної третьої хвилі, жінки вступали в ряди СУА. Членство мирно разом розвивалося, збільшувалось і уже у 1970-их роках було згуртовано в Окрузі 20 відділів, це була золота епоха нашої Округи.

При кінці 20-го і початку 21-го століття приплив четвертої хвилі, молоді жінки вступають у ряди СУА, творять нові відділи і так разом працюємо до сьогодні. Ми витримали, при праці творили нові проекти, виконували усі вказівки Головної Управи СУА і незчулися, як минали роки. Не розсварилися і не розділилися, але успішно існуємо аж до сьогодні. 75 років – довгий час, в якому прожили три-чотири покоління, і так від матері до доньки належали до СУА, спільно раділи успіхами, чи сумували невдачами. Через Округу

спілкувалися і співпрацювали зі своїми посестрами в цілому Союзі Українок Америки. До лав союзянок ніхто не силує, вступаємо добровільно. І так організацію виповнюють свідомі свого покликання українки, чи жінки українського походження, які прагнуть зберегти свою ідентичність, не розчинитися в чужій культурі, передати дітям і онукам правду про своє коріння.

За плечима кожної членки – сотні, тисячі годин добровільної праці для добра громади, а винагородою не є матеріальні блага, не гучні сурми, а щира подяка за добрі справи, за моральну підтримку, за душевну заохоту, а головне – отой «доплив сили дивовижної», про який говорить Ліна Костенко.

Ми стаємо членками відділів, включаємося до праці в Окрузі, а згодом і в Головній Управі Союзу Українок Америки. І з кожною сходинкою, з кожним кроком росте наша сила. Для нас Союз Українок – це інституція, де існує лад, запорукою якого є підпорядкування Статуту СУА, написаного на демократичних правилах, немов дороговказ цілям організації. Журнал «Наше життя» – одинокий жіночий журнал на всю Америку, є тим інформаційним животоком, який єднав і єднає нас з посестрами з інших округ і відділів СУА.

Членство в СУА дає нам можливість розширювати наше знайомство однодумців. Ми пізнаємо одні одних на Конвенціях, де з'їжджаються делегатки з усього обширу Америки, від Аляски до Пуерто Ріко, пізнаємо їх, спілкуємося, ділимося досвідом, спільно долаємо труднощі. Ми стаємо не лише знайомими, ми стаємо подругами, ми стаємо чиеюсь частинкою життя, а вони – нашою. Взаємне спілкування змінює нас, розширює наш світогляд, розмаїтить наше життя.

Очолюючи відділи, референтури, округу, ми розкриваємо свої таланти провідниць з різних ділянок, все це дякуючи організації, дякуючи згуртованості в наших лавах розумних, талановитих і працьовитих жінок.

*Ми отримали
те, чого не купили
ні за які гроші,
а саме:
повноту життя,
самоповагу жінки-
українки, гордість
за приналежність
до Союзу
Українок Америки*

За 75 років Округа Філядельфія започаткувала і здійснила не один власний задум, долучилася до значного числа проєктів всієї Організації. Незрахована кількість усіх літературних свят, рефератів, доповідей, мистецьких виставок, десятки виданих книжок – доробок наших союзнянок, мистецькі збірки вишивок, писанок, герданів – різноманіття прадідівської культурної спадщини нашого народу – усе, що ми не маємо права і не сміємо розгубити, а зберегти і передати наступним поколінням, – є пам'ятником невтомності й щедрості наших членок.

Будівництво та підтримка Українського Музею в Нью Йорку, активна участь у побудові пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, розвиток українських студій Гарвардського Університету, а тепер Жіночих студій при Католицькому Університеті у Львові – ось лише незначний перелік того, що хвилює і збуджує нас до праці сьогодні.

Через членство і працю у відділах, не занедбуючи наші родинні обов'язки доньок, дружин, матерів і бабусь, ми з успіхом реалізуємося як самодостатні одиниці в українській громаді. Ми відчуваємо і бачимо, що зробили правильний вибір, ми потрібні в громаді, і шлях, який пройшла наша Округа за 75-ть років, яскраве тому підтвердження.

З перспективи часу можу з певністю сказати: скільки б ми не вклали праці й сил, та все ж у відповідь ми отримали справді далеко більше. Ми отримали те, чого не купиш ні за які гроші, а саме: повноту життя, самоповагу жінки-українки, гордість за приналежність до Союзу Українок Америки.

Тому сьогодні я дякую Всемогутньому Богові, що дав нам ласку дочекати до цього дня – діамантового ювілею нашої Округи. А молодшим союзнянкам, теперішнім та майбутнім, бажаю гучно і врочисто відсвяткувати в 2038-му році наш 100-літній ювілей.

Чому важливо членам організації СУА збиратися на конвенції?

Союз Українок Америки проводить конвенції кожних три роки, щоб, зібравши членство, поділитися успіхами та відсвяткувати досягнення організації за час від попередньої конвенції. Конвенції дають можливість союзнянкам поспілкуватися, поділитися думками та новими ідеями. Зустрічі, семінари та інші заходи заплановані не тільки для заохочення єдності і спілкування між нашими членами, але ставлять перед собою мету передачі наших досягнень та повідомлень кожній жінці українського походження.

Ці зустрічі також дають членам можливість обговорити і вирішити пріоритети організації і той напрямок, який ви хотіли б бачити для зосередження роботи у Вашій організації.

Конвенція являє собою час, коли можна зустріти групу динамічних жінок з усієї держави, час, щоб познайомитися з новими друзями і відновити старі дружні стосунки. Це також час і нагода для майбутніх провідників, щоб продемонструвати їх організаційні та лідерські здібності, щоб вивчити основи роботи СУА, а новим членам СУА дати запальний стимул до праці. Це час, щоб насолодитися виступами українських талановитих музикантів, співаків і танцюристів.

За час роботи конвенції дістаємо можливість закупити різноманітні твори мистецтва українських художників, вишиваних сорочок, блюзок, рушників, намиста, кераміки, книг, багато різноманітних українських сувенірів і речей, «без яких ви не можете жити».

Це час навчання членів СУА, щоб вони отримали відомості та знання про важливі і своєчасні питання і постаралися, щоб прийняті програми були виконані в подальшій роботі нашої організації.

Це також прекрасний вияв низової демократії в дії, коли делегатки, які представляють місцеві відділи, приходять разом, щоб приймати важливі рішення, які допоможуть нам протягом наступного трьохрічного періоду, включаючи вибори Головної Управи, прийняття бюджету і поправок до Статуту СУА, прийняття резолюцій конвенції.

Слідкуйте за більш детальною інформацією про нашу наступну конвенцію в найближчих числах журналу «Наше життя».

Готуйтеся до зустрічі на ювілейній XXX-ій Конвенції СУА!

Ліда Білоус, заступниця голови СУА у справах зв'язків

Зеновія Ханас.

«Нариси з історії жіночого руху Стрийщини»

Стрий, ДП «Видавничий дім «Укрпол», 2007.
– 359 с.

Перебуваючи в Україні в травні цього року, я мала дуже приємну зустріч з головою Стрийського осередку Союзу українок, що на Львівщині, пані Зенею Ханас. Вона мені цікаво розповіла про діяльність Союзу українок і в самому місті Стрию і в навколишніх селах Стрийщини. Особливо мене зацікавила книга «Нариси з історії жіночого руху Стрийщини», автором якої є Зеновія Ханас.

Цю книжку без перебільшення можна назвати однією з перлин в намисті науково-дослідницьких праць з історії українського жіночого руху. Автор книги – активна членка Союзу українок від початку його відновленого заснування, стриянка. Журналіст за фахом, виховник патріотичної молоді за покликом серця в Стрийській станиці Пласт та СУ як голова секції «Молода українка». За заслуги в національно-визвольній боротьбі, в утвердженні та розбудові Української держави нагороджена відзнакою «Хрест звитяги».

В книзі автор не зосереджується тільки на історії жіночого руху Стрийщини, але на основі наукових досліджень описує титанічну працю жіноцтва Галичини в боротьбі за визволення українського народу, «віками пов'язаного путами неволі..., коли нація гуртується до боротьби, а людський дух прагне незалежності і рівноправності».

У вступі до книги автор звертається до читачів, пропонуючи їм разом з нею «...прослідкувати основні етапи історії зародження і розвитку українського жіночого руху на Західних землях України на основі аналізу діяльності осередків жіночої організації, яка діяла і діє на теренах Стрийщини». Стрий із Стрийською округою в кінці XIX і початку XX століть був одним з найсильніших і найчисельніших українських повітів в Галичині, у якій в містах того часу переважало населення єврейське, польське та німецьке. А на Стрийщині українське населення становило 70 відсотків. Тут діяли українські товариства, що часто організовували віча, на яких обговорювалися українські справи. Частим учасником віч тут був Іван Франко. Звичайно, що жінки прагнули бути активними в громадському житті, «не могли бути байдужими до сподвиж-

ницької праці Наталії Кобринської, Уляни Кравченко, Євгенії Ярошинської».

Завдяки письменниці Наталії Кобринській «Стрий був одним з перших осередків українських жінок», – як цитує З. Ханас Енциклопедію українознавства. Щоб відкрити жінкам «замкнену дорогу до вищої освіти» в Австро-Угорській імперії Наталія Кобринська разом з буковинською письменницею Євгенією Ярошинською збирає в Стрию, яке порекомендував Іван Франко для проведення, перше жіноче віче Галичини і Буковини 1 вересня 1891 р. Віче ухвалило петицію про допуск жінок до навчання в університетах, відкриття жіночої гімназії, організацію дитячих садків. Петиція була написана Ольгою Кобилянською і передана уряду о. Озаркевичем, батьком Н. Кобринської, який був українським парламентарем.

Автор книги віддає належне у формуванні і розвитку жіночого руху Церкві. «Духовенство краю брало участь у діяльності «Просвіти», закладало читальні, організувало братства тверезості, дбало про освіту в селах». Згадує священників Стрийщини: Остапа Нижанківського, Олексу Бобикевича, Юліана Федусевича, Андрія Пеленського, Льва Горалевича, Богдара Кирчіва. «...вони писали вірші, komponували музику, навчали дітей, врешті, збудували для стриян величну святиню – Народний дім». У священничих родинях жінка – мати, «охороняючи родинне вогнище, прагнула нести світло своєму народові».

Перше жіноче віче спричинило виникнення в Стрию першого жіночого товариства. Не знайшовши підтвердження виникнення жіночого осередку відразу після віча, автор вва-

жає днем заснування Стрийської філії майбутнього «Союзу Українок» 19 грудня 1903 року.

В нарисі «У круговерті війни» З. Ханас розповідає про роль українського жіноцтва в роки Першої світової війни, коли з перших місяців війни треба було відкласти до кращих часів культурно-просвітницьку працю і зайнятися організацією кухонь для біженців, збиранням одягу і важкою чорною роботою йти на допомогу знедоленому народові. В часи російської окупації багато родин змушені були емігрувати до Австрії. Так, у 1915 р. продовжила головування у жіночому товаристві обрана після Осипи Бобикевич Марія Веселовська, що повернулася з еміграції. Під її керівництвом «Товариство українських жінок» створило «Комітет безплатної помочі для родин покликаних і ранених жовнів».

«Саме в цей скрутний час перед жінками Галичини постало важливе питання: як об'єднатися в одну потужну організацію і спрямувати всі сили в єдине річище?» 21 лютого 1917 р. на загальних зборах було змінено назву «Жіноча громада» на «Союз Українок». Прийнято Статут, в якому чітко було окремлено цілі товариства.

Листопадовий зрив 1918 р. активізував українське жіноцтво на допомогу українському війську, що вело кровопролитні бої з польськими окупантами. Організація кухонь, праця медсестрами та санітарками в польових шпиталях. У спогадах однієї із засновниць «Союзу Українок» Мілени Рудницької «Роля жіноцтва у визвольній боротьбі УГА» знаходимо імена стриянок-вояків УГА: Марія та Олена Захаріїв, Марія Дзуль, Катря Петруняк.

Окремими нарисами у книзі під назвою «Єднаємось у праці» та «Під тиском пацифікації» З. Ханас висвітлює працю українського жіноцтва в роки польської окупації. «Здавалось би, війна, руїни, втрати мали б притупити потяг до громадської праці, знищити віру в поступ. Насправді ж лихоліття ще більше загартувало галицьку жінку, запалило в ній гаряче бажання вижити і заявити про себе світові. Дізнаємося, що на початку 20-х років Стрийська філія належала до найактивніших повітових осередків «Союзу Українок». В «Алфавітній книзі реєстрації філіалів товариства» за 1921-25 рр. повідомлялося, що товариство

налічує більше 100 членок. Стрийська філія багато працює над впровадженням в життя сільських осередків. Найкраще була поставлена робота в жіночих кружках в селах Угевсько, Добряни, Голобутів, Бережниця. Починаючи з 1924 р. в селах Угерсько, Бережниця та Лисятичі починають діяти дитячі садки.

Величезну працю провели союзанки у підготовці виборів у Польській державі в 1927 р. «Глибоко усвідомлюючи важливість момен-

ту, до урн прибули не лише інтелігентки, а й прості міщанки і селянки». І здобули перемогу: послом до сейму було обрано голову «Союзу Українок» Мілену Рудницьку, радною до ради міста голову осередку СУ Марію Веселовську, було обрано радними по селах декілька союзанок, серед яких автор згадує селянку Бісик.

На роки головування в Стрийській філії Ірини Домбчевської, відомої діячки в жіночому русі ще з 1916 року, припала хвиля польських погромів, від яких потерпіли селяни більш як 800 сіл. «Союз Українок» на чолі з Міленою Рудницькою виступав проти ганебної політики уряду. Рудницька брала участь у різних західно-українських делегаціях, на засіданнях Польського сейму, Міжнародного форуму Ліги Націй... Стрийська філія боляче пережила ці події.

Поїздки на села присвячувалися одній меті: організувати сили жіноцтва, скріпити віру в успішність українських змагань, просто вгамувати тривогу, заспокоїти і потішити».

Праця продовжувалася. Роботу союзанок в селі висвітлено в нарисі «Зі світлом на село». Згідно списку сільських кружків «Союзом Українок» на Стрийщині до початку Другої світової війни було охоплено всі села повіту. Активізувалася робота не лише союзанських філій і кружків, але й товариства «Рідна школа», в яких вчительками в більшості випадків були союзанки. Організовано 42 дитячі садки, в яких кількість малят була близько 50, а в деяких селах досягала 80.

Опікувалися союзанки Стрия і ще одним жіночим об'єднанням – «Товариством опіки над слугами і робітницями». Молоді сільські дівчата постійно прибували до міста в пошуках праці. Працювали в родинях різної національності, то часто потребували захисту. Улюбленою опікункою цієї молоді була Ольга

«Незважаючи на тиск тоталітарної системи, жінки зуміли зберегти і увіковічити пам'ять про видатних діячок громадського руху Стрийщини.»

Бачинська, «...як дбайлива мати, збирала кожний гріш, що прийшов до товариства, і мудро ним розпоряджалася».

Як підсумок роботи «Союзу Українок» в нарисі описано Повітове Свято Селянки в Стрию 28 червня 1936 р., в якому взяло участь близько 2000 тисяч союзниць Стрийщини та Сколівщини. В загальному у святі взяло участь понад 5000 осіб.

Не обминула автор і суперечностей між молоддю та зрілим поколінням, які дещо «з подивом сприймали... відверте бажання молоді жертвувати собою задля національної ідеї». Ці суперечності описані в нарисі «Терни на шляху», що будувалися на відношенні фемінізму до націоналізму. «Чотири десятки високодейних молодих союзниць Стрийщини відкрито відстоювали позиції націоналістів – нової сили, яка згодом очолила нерівну боротьбу українців з різного роду окупантами».

«Без надії» під таким заголовком в нарисі розповідається про першу окупацію Західної України більшовиками. Були забронені всі українські організації. Почалися репресії стосовно української інтелігенції, свідомих селян. Стрийська тюрма наповнювалася до відказу українськими мучениками. Серед них і союзники: Весоловська, Євгенія Цісик, Марія Левицька-Коваль та ін. З приходом німецької окупаційної влади робота союзниць дещо відновилася. Союзники долучилися до віднови Українського дому, спаленого більшовиками, надають допомогу полоненим червоноармійцям, допомогу голодуючим в 1942 р. Прихід більшовицьких «освободителів» в 1944 р. змусив багатьох акти-

вісток жіночого руху покинути Україну.

За ствердженням лідера жіночого руху Атени Пашко в часи панування комуністичної ідеології «в українки відбирали все жіноче, морили голодом, садили в тюрми, заганяли в шахти, виселяли до Сибіру, примушували відмовлятися від батьківської віри, від рідної мови, від своїх переконань». В нарисах «Гуртує візерунок і пісня» та «Нагромаджуючи сили» З. Ханас розповідає, як педагоги – колишні союзники гуртували навколо себе молодь, дітвору, проводячи краєзнавчу роботу, «не упустили нагоди бодай зернину національної ідеї засіяти в юні душі» Омеляна Колодницька, Ольга Кравчишин, Софія Діба, Ольга Новицька, Ольга Заяць. «Незважаючи на тиск тоталітарної системи, жінки зуміли зберегти і увіковічити пам'ять про видатних діячок громадського руху Стрийщини.»

І ось наступив 1990-й рік. «Живий ланцюг» простягнувся через всю Україну під гаслом – «Схід і Захід разом!» «Гордіться, матері і бабусі, бо не даремно ви шили ... синьо-жовті прапорці... та вчили співати стрілецьких пісень». Прийшов час відродження «Союзу Українок».

Про відродження та працю «Союзу Українок» на Стрийщині йде розповідь в заключних нарисах книги. «Організація, сповнена енергією добра, діє в русі активного державотворення. Твердим осердям її діяльності є непохитна основа – Бог, Україна, Нація, держава.

Окремим розділом в книзі представлено «Історія жіночого руху Стрийщини в світликах».

Лідія Служ.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

500 дол. – з нагоди 75-ліття Округу США Філадельфія у світлу пам'ять голів Округної Управи: **Олена Штогрин, Анна Бойко, Олена Лотоцька, Антоніна Кульчицька, Анна Сивуляк, Ірина Качанівська, Наталія Лопатинська, Вероніка Цегельська, Осипа Грабовенська, Лідія Дяченко, Галина Царинник, Наталія Даниленко, Ростислава Матла, Стефанія Вовчок.**

Округа США Філадельфія.

100 дол. – з нагоди 75-ліття Округу США Філадельфія. *Ірина Бучковська, голова Округної Управи США Філадельфія.*

100 дол. – у першу річницю смерті мого чоловіка, **бл.п. Леоніда Мостовича.**

Оксана Мостович.

100 дол. – 73-ій Відділ США, Бріджпорт, Округа Нова Англія.

50 дол. – в пам'ять **бл. п. Анни Завадівської.**
12-ий Відділ США, Парма, Округа США Огайо.

\$50.00 – Helen Ratycz.

\$30.00 – Stephen N Schmotolocha & Christine M Schmotolocha.

25 дол. – в пам'ять **Ірени Яворської.**

Тайсса Богданська.

\$25.00 – Zwenyslava Lebedovych, Myroslawa Futey, Luba Boyko, Maria Yaworsky, Marta Kolomayets-Yanevsky.

\$10.00 – Irena Bubniuk, Emma Adamczuk, Arkadia Stebelsky.

Щедрим жертводавцям дуже дякуємо!

Товаришкам

Нарис про жіночий інститут у Перемишлі

Забудьмо на мить отой до болю зловісний відгомін слова «товариш», що його понад сімдесятилітнє минуле згальбило і опустошило до кореня. І вернімося з тугою до днів, коли товариш був щирим другом, незрадливим побратимом, юним супутником нашої долі, а товаришка – вірною повірницею серця, відданою посестрою на спільній шкільній лавці.

Полиньмо до днів, коли над срібнолетним Сяном цвіла наша провесна, а княжий город Перемишль був ще нашим рідним і дорогим містом. Містом з білими мурами дівочого інституту на незабутній Татарській гірці та отим барвистим дівочим цвітом у його пам'ятних стінах.

Як виразно я ще бачу крізь туман років молоденькі лиця моїх товаришок. Лиця опромінені, задумані, синьоокі, кароокі, лиця білявок, чорнявок, а всі – неповторні в своїй юній красі, у своїх мріях-надіях.

Нас виховували у любові і пошані до всього рідного. Наші опікунки: пані Посацька, Желехівська, Тустановська та директорка Меланія Бордун завжди були на сторожі нашої поведінки, завжди готові зрозуміти нас і допомогти. Ми починали і закінчували наші дні молитвою. Недільні Богослуження проходили зі співом у нашій інститутській каплиці, прикрашеній цдовими вишивками та гуцульською різьбою.

У школі сумлінні професори наповнювали наші уми і душі не тільки шкільними знаннями, а й пошаною до рідної культури. А робити мусли це обережно, бо польська влада лише чекала на те, щоб знайти щось проти-державне і закрити школу «за ухили».

Чого не навчили в школі, вчив нас Пласт, а було нас, пластунок, значне число. Поляки розв'язали Пласт, але він діяв підпільно. Ми сходилися тихцем у підземеллях інституту, вивчали історію, здавали пластові проби, відзначали тихим співом та поезією День Крут, смерть Ольги Басараб та інші події. Старші товаришки були нашими провідницями та опікунками. Хоч ми були ще молоденькі, але вміли дотримати пластові тайни. Коли я сьогодні розповідаю про все те своїм внукам-пластунам, їм тяжко зрозуміти, як можна

забороняти Пласт, отой творчий рух молоді, який нічим не загрожував державній владі, а виховував молодь чесними та свідомими людьми. Це свідчило про параною тодішньої польської політики.

При згадці про наших професорів повертаються в пам'ять їх імена: Ляхович, Мричко, Лисівна, Олеарчик, Гривнакова, Гарматій, Шкварко, Хичій, Стельмахова, директор Бобеляк, наша улюблена вчителька співу пані Данилевич. Бачу її в темних окулярах і чую її прохання: «Дівчатка, послушайте мене уважно, співайте гарно, не фальшуйте. Бо нічого тим не добудете, а директора можуть за вас покарати і закрити гімназію». Проте до її слів ми надто не прислуховувалися й на концертах в честь польських державних мужів ми здорово фальшували цілим хором, щоб пісні виходили ніби якийсь зойк та стогін.

Зате наш хор звучав потужно, чисто, могутньо, коли виступав на Шевченківських концертах чи інших наших національних святах. В нас були чудові, Богом дані, голоси. Ще сьогодні чую неповторний спів моїх двоюрідних сестер Лозинських – ніжно-ліричне сопрано Сясі і прекрасний альт Ірени. Багато з нас вивчали фортепіано та скрипку в Музичному інституті Перемишля під керівництвом проф. Витвицького. Леся Вахнянин і Наталка Ляхович вже тоді виступали як зрілі та обдаровані піяністки на концертах міста й своєї школи, а на еміграції музиці присвятили своє життя.

В Перемишлі жила Уляна Кравченко, відома поетеса Галичини. Институтки відвідували її з великою пошаною і любов'ю, а вона, тоді вже літня бабуся, дуже раділа нашою візитою. Її внучка, пані Секела, була нашою учителькою спорту. Привітна, елегантна, струнка вносила в стіни нашої школи дух культури тіла, цікаві нові види спорту та потреби руху для нашого здоров'я.

Як приїздив до Перемишля театр «Заграва», ми захоплювалися його прекрасними виставами. Також кожного року нас запрошувала чоловіча гімназія на баль, а опісля ми їх на забаву. Скільки-то молодечих сердець тоді билось чарами першого кохання, а на шкільній таблиці виднілись до кінця шкільного року імена партнерів балю: Славка-Богдан, Оля-Зенко, Марійка-Юрко і т.д.! Гей, гей, поплили дівочі сни і мрії в далеку безвість і ніколи не вертали, бо доля мережала наше життя.

В нашій клясі було десь біля тридцяти дівчат, а самих Ірин близько десятка: Ірка Чуквінська, Ірка Савчин, Ірка Лозинська, Ірка

Яців, Ірка Павлюк... Інших призабула, але з останньою була близькою: ми ділилися радіщами, смутками, тайнами серця. Наші шляхи перехрещувалися і в майбутньому – у Львові, Австрії, Канаді. Ірка мала двох синів і дві доні. Було для кого жити і трудитися, але тяжка недуга скосила її і забрала мою подругу у Вічність. Це був болючий удар для мене, бо вірної дружби не купиш ні за яку ціну і не знайдеш, – вона в глибинах долі. Моя доня також Ірина. Я не могла їй дати інше ім'я.

Друга світова хуртовина розсіяла нас по далеких континентах. Багато тих, що залишилися, погинули по лісах та бункрах УПА, чи по таборах ГУЛАГу, скільки з них втратили батьків, братів, сестер! Скільки печальних доль

прийшлося їм перенести крізь терня життя! А скільки з них вже у вічних оселях Господніх! Низький уклін Вашій пам'яті, любі мої посестри!

Але помимо всього лиха згадаймо ще хоч разочок пречисті дні нашої весни, що їх ніяк не затьмарити негодами пізнішої долі. Хай цвітуть нам до скону яблуневим квітом, хай пахнуть бузком, що ряснів так щедро алейми інститутських чарівних огородів.

Хоча Перемишль у чужих руках, але там ще бродить наша весна. А рідний інститут залишиться для нас тією Франковою «печаттю духа», що кувала і кріпила наші характери і підготовляла нас до тяжкої плавби житейським морем.

Леся Українка

Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами...

Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами, ти, мій бідний, зів'ялий квіте!

Легкі, тонкі пахощі, як спогад про якусь любов, минулу мрію. І ніщо так не вражає тепер мого серця, як сії пахощі, тонко, легко, але невідмінно, невідборонно нагадують мені про те, що моє серце віщує і чому я вірити не хочу, не можу. Мій друже, любий мій друже, створений для мене, як можна, щоб я жила сама, тепер, коли я знаю інше життя? О, я знала ще інше життя, повне якогось різкого, пройнятого жалем і тугою щастя, що палило мене, і мучило, і заставляло заламувати руки і битись об землю, в дикому бажанні згинуть, зникнути з цього світу, де щастя і горе так божевільно сплелись... А потім щастя і горе обірвались так раптом, як дитяче ридання, і я побачила тебе. Я бачила тебе і раніше, але не так прозоро, а тепер я пішла до тебе всею душею, як сплакана дитина іде в обійми того, хто її жалує. Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було і спогаду про поцілунки, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів, від найсолодших поцілунків! Тільки з тобою я не сама, тільки з тобою я не на чужині. Тільки ти вмієш рятувати мене від самої себе. Все, що мене томить, все, що мене мучить, я знаю, ти здіймеш своєю тонкою, тремтячою рукою, – вона тремтить, як струна, – все, що тьмарить мені душу, ти проженеш променем своїх блискучих очей, – ох, у тривких до життя людей таких очей не буває! Се очі з іншої країни...

Мій друже, мій друже, нащо твої листи так пахнуть, як зів'ялі троянди?

Мій друже, мій друже, чому я не можу, коли так, облити рук твоїх, рук твоїх, що, мов струни, тремтять, своїми гарячими слізьми?

Мій друже, мій друже, невже я одинока згину? О, візьми мене з собою, і нехай над нами в'януть білі троянди!

Візьми мене з собою.

Ти, може, маєш іншу мрію, де мене немає? О дорогий мій! Я створю тобі світ, новий світ нової мрії. Я ж для тебе почала нову мрію життя, я для тебе вмерла і воскресла. Візьми мене з собою. Я так боюся жити! Ціною нових молодощів і то я не хочу життя. Візьми, візьми мене з собою, ми підемо тихо посеред цілого лісу мрій і згубимось помалу, вдалині. А на тім місці, де ми були в житті, нехай троянди в'януть, в'януть і пахнуть, як твої листи, мій друже...

Крізь темряву у простір я простягаю руки до тебе: візьми, візьми мене з собою, се буде мій рятунок. О, рятуй мене, любий!

І нехай в'януть білі й рожеві, червоні й блакитні троянди.

7 вересня 1900 р.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

As happens in most of the academic world during the months of July and August, the UNWLA Lectureship at the Ukrainian Catholic University is on break after a very successful first year. According to Coordinator of the Lectureship, Prof. Halyna Teslyuk, "As of today, nine lectures have been held as part of the UNWLA Women's Studies Lectureship. In addition, the planned courses for the next two academic years have been formulated and formally approved by the University." (Please see details on two of the seminars on page 17.) We are especially thrilled that Bishop Borys Gudziak presented the final seminar of the semester since he has been a staunch supporter of the Lectureship from the outset. For the two upcoming years, two accredited courses and eight open seminars as well as two guest professors' lecture series are scheduled. In the fall semester of 2013, sociologist Victoria Volod'ko will lecture on current labor migration in Ukraine and the world (from a women's perspective); during the spring semester of 2014, Prof. Myroslava Diadiuk will deliver lectures on the Ukrainian women's social/political movement during the interwar period. The goal of the latter course is to teach students to work the available resources, including archival documents. According to the Dean of Humanities at UCU, Ihor Skochylas, the proposal for the next two-year program was approved unanimously by the University's *Vchena Rada* (Learned Council). We look forward to sharing further details about the Lectureship with our readers in September, as the fall semester begins.

On June 9th, I, First Vice-President Ulana Zynych, Vice-President for Cultural Affairs Sophia Hewryk, and Vera Kushnir, Member at Large, attended the Philadelphia Regional Council's 75th anniversary. An interesting fact from the history of this Regional Council is that it was formed in June of 1938, at the same time that *Soyuz Ukrainok* was disbanded in L'viv. This drastic step by the Polish government banded the branches of the Philadelphia area together (there were seven at this time). These branches immediately gathered in order to plan a protest against this disturbing event. The protest was organized and telegrams were sent out to official U.S. organ-

izations and persons. This joint effort brought the branches closer. In May of 1937, the III UNWLA Convention had been held in Philadelphia. During this Convention, the delegates had proposed the creation of a "rada," or what we know today as a Regional Council, of the branches in the Philadelphia area. The proposal was implemented in June of 1938 and thus began the joint and extremely successful work of the Philadelphia Regional Council.

Before the celebratory luncheon of this 75th Anniversary was held, a very interesting panel of members of the Regional Council presented their individual and personal reasons for joining the organization; some shared what the organization had given them while others spoke of their vision for the future. I hope that this is the first step in developing and building an in-depth discussion of "Seventy-five years—what follows?" (the official name given to the afternoon panel)—and as a follow-up to the request in my article from the June issue of *Our Life*. The branches' successful efforts during this 75-year period to remain an integral player in the Philadelphia community demonstrate how important the role of the UNWLA has been and continues to be.

At the end of May, the UNWLA, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) and the WFUWO representation to the United Nations received an invitation from the Human Rights, National Minorities and International Relations Committee of the Parliament of Ukraine to participate in parliamentary hearings on the state of human rights in Ukraine. These hearings were scheduled for June 12th, 2013. The invitation was signed by Valerij Patskan, Chair of the Committee and member of the UDAR political party. Since neither organization could find a volunteer to travel on its behalf and present a joint statement in person, a joint statement of recommendations was formulated and emailed to the Committee. As was reported back to us after the said hearings, addresses were made at the beginning of the meeting by the Speaker of Parliament V. Rybak, the Minister of Justice O. Lavrynovych, and Ombudsman V. Lutkowska. There were approximately 40 persons given 3 minutes each to address the hearings (included among these were Irena Lutsenko, Vitaly Klychko, H. Herman and others.) Although it appears that there was no mention made of statements submitted in writing, from the diaspora or otherwise, we are hopeful that our statement will be read and incorporated into the official record, and feel that it was necessary to make our voices heard.

Vice-President of Public Relations Lidia Bilous and I are preparing for our participation in both the annual meeting of the WFUWO and the Congress and elections of the World Congress of Ukrainians, which are taking place at the L'viv

National Polytechnic University during the month of August. Iryna Rudyk, Social Welfare Chairperson, will be joining us for a portion of these events. We will be very proud to represent our organization and share its successes of the past year!

NEWS OF THE UNWLA LECTURESHIP IN WOMEN'S STUDIES AT UCU

SEMINAR ON THE WOMEN'S MOVEMENT IN THE INTERWAR PERIOD

As part of the UNWLA Lectureship in Women's Studies at the Ukrainian Catholic University, an open seminar "Women in the Socio-Political Processes of the Interwar Period" took place on May 23, 2013.

This time the guest lecturer was historian Myroslava Diadiuk, a well-known scholar of the Ukrainian women's movement and head of the Manuscript Department at Vasyl' Stefanyk National Research Library in L'viv.

Prof. Diadiuk's lecture placed the phenomenon of the Ukrainian women's movement into the broader context of political struggles in Western Ukraine in the interwar period, using the activity of Milena Rudnyts'ka as an example. The lecturer also spoke about Ukrainian women's involvement in international cooperation and about how Ukrainian women utilized the experience of European and North American feminist organizations to foster their own identity and to fight for women's rights in the traditional society of Halychyna.

During the question-and-answer period, students and faculty showed a keen interest in the program of women's studies at the UCU. For instance, Professor Vadym Adadurov emphasized

that it was important to study the history of the Ukrainian movement in an international context, using comparative methods and the recent advances in the humanities. In addition, the students of the Ukrainian Catholic University received information about research possibilities in connection with the sources available in L'viv, particularly the archives of *Soyuz Ukrainok* and *Mariis'ka druzhyna*, which could yield interesting and innovative topics for term papers and Master's theses.

Myroslava Diadiuk's research interests include the history of *Soyuz Ukrainok*, the rise of the Ukrainian women's movement and its involvement in the socio-political issues of that time, women's cooperation with political parties and non-governmental organizations during electoral campaigns, and their contribution to the development of parliamentarism as well as to the consolidation of Ukrainian society.

BISHOP BORYS GUDZIAK: WOMEN HELPED UCU BECOME A MATURE INSTITUTION

On June 6th, the Lectureship featured UCU Rector Bishop Borys Gudziak, who outlined 21 years of UCU development, emphasizing what roles women had played in this process.

The story told by Bishop Borys Gudziak proceeded by way of memory "snapshots" from different periods and events that were important for UCU, beginning in August of 1992. At the Institute of Church History, which became the basis for the creation of the L'viv Theological Academy, and later the UCU, there were only 5 or 6 men out of its 15-17 employees. Thus, at that time most of

the research into the history of the Church was done by women.

"I personally found it very effective to work with a team of women who had healthy ambitions and did their best to fulfill them. In addition, the presence of women in our team helped us foster an atmosphere of hospitality, which was quite important for our overall success," shared

Bishop Gudziak.

Later, when the question of re-establishing the L'viv Theological Academy came up, an important issue on the agenda was to make sure that women could also study there, which, of course, drew some criticism.

“Fr. Dr. Ivan Dats'ko was the main advocate of such an approach. Thanks to him, the re-established Academy opened its doors to all students, rather than only to seminarians of a certain eparchial order. For the first time in the thousand-year long history of Christianity in Ukraine, women could study at the Department of Theology and major in theology,” stated Bishop Gudziak.

However, an important question remained: where would these women find employment in the future? According to Bishop Gudziak, the best response to this question was given by the then graduate, and now Dr. Liubov Dubkovets'ka, to a foreign information agency—“You will see.”

“We were after a high-quality education and knew that we were needed,” explained Orysia

Hachko, who also graduated from the Department of Philosophy and Theology and who now teaches philosophy.

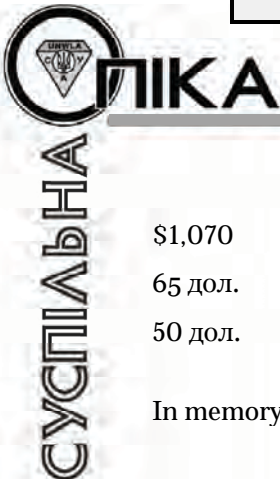
As UCU students, girls and women used the knowledge gained there as a springboard to further, graduate education; many students went to study abroad. For example, after graduating from the L'viv Theological Academy, Halyna Teslyuk went on to study at the Department of Biblical Studies at the Pontifical Biblical Institute in Rome. Among one hundred students of this department there were only six women, and three of them were from the L'viv Theological Academy, which is a testament to the quality of education at the Academy and to these students' motivation to learn.

Bishop Borys Gudziak concluded his talk by presenting the official numbers of women employees and students at UCU. As it turns out, in the majority of cases there is no significant difference in the numbers of men and women at the University—parity is evident throughout.

UCU Press-Service

ATTENTION READERS

We invite you to contribute to our new ongoing column, “The Story behind One Photograph,” by sending in interesting old photos, pertinent to Ukrainian history and culture—with a description of who or what is pictured in them. The best photos will be featured in the new column in the future issues of *Our Life*.

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$1,070	In memory of Agnes Chomanchuk .	Judy Pysariw
65 дол.	В пам'ять бл.п. Зиновії Бігун .	д-р Олена Сацюк
50 дол.	В пам'ять бл.п. Василя Возняка, бл.п. Мирослави Маляр, та бл.п. Марії Павлів .	68-ий Відділ СУА в Сиракюз, НЙ.
In memory of Anna Boychuk		
\$200	Diane Ryan	
\$100	William and Elaine Robinson	
\$100	Michael Rockoff	
\$50	Matthew S. Coons, MD	
\$25	The Taylor Family (Lori, Stephen & Jordan)	

СПРОСТУВАННЯ

У червневому числі «Нашого життя» допущено дві помилки:

- Даток Дарії Курилко повинен був бути 300 дол.
- In donations in memory of Andrew Litosch a donation of \$50 from Anastasia & Walter Tretiak was omitted.

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

LESSONS FROM UKRAINE: KYIV DAYS AND THE “OASIS”

This May, my fourth trip to Ukraine revealed two unexpected truths.

In Kyiv, on May 24th and 25th, we were fortunate to take part in the “Kyiv Days” celebration, which drew young people from all areas of Ukraine. It did not matter that these youth were of different nationalities, ethnicities and cultures—their goal was to celebrate together. We had to accept the fact that there were people living in Ukraine who were and are not Ukrainians and that Ukraine is a multi-cultural and multi-ethnic country.

The other revelation came in Lviv. Here we discovered what felt like an oasis—the Ukrainian Catholic University (UCU).

I visited UCU as a member of the UNWLA National Board and of the UNWLA Branch 56 (one of the top fund-raisers for UCU). My husband, who was invited by the Executive Director of Ukrainian Catholic Education Foundation, Alexander Kuzma, accompanied me on this visit, during which we were given a tour of all three university campuses. Yulia Hnativ, the Program Chair of the UCU Development Department, arranged my meetings with Fr. Ihor Boyko, Dean of UCU Philosophy and Sociology Faculty, Natalia Klymovska, Director of the Development Department, Olha Zarichynska, Deputy Director of the Development Department, Prof. Halyna Teslyuk, Women's Studies Lectureship Coordinator, Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak, Director of the UNWLA Women's Studies Lectureship, and Viktor Zukovskyy, Chair of the Theology Department.

We all know about the wonderful studies at UCU, the high level of education, the special professors, and the students of diverse social, national and religious backgrounds. But this “oasis” has many other facets which we did not find to be typical for most of Ukraine:

- The campuses are well-kept and the buildings are new.
- The grass is mowed, landscapes maintained, and there is no trash on the grounds.
- The student and faculty living facilities are clean and organized.
- The cafeteria is modern and sanitary, with flowers on several tables.
- There is an unmistakable sense of respect between all residents.
- Students are friendly, smile, and make eye contact.
- The female dress code is significantly more professional and modest as compared with the

L-R: Victor Zukovskyy, Chair of the Theology Department, Orysia Nazar Zinyecz, Prof. Halyna Teslyuk, Women's Studies Lectureship Coordinator, and Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak at UCU.

code outside UCU.

- The priests took time to greet and welcome us.
- The UCU includes an Emmaus Center which supports persons with special needs. Young people with disabilities live and socialize with students—and this in a country that used to hide the disabled. In the “oasis,” the disabled are a part of everyday life.
- While meeting with several department Chairs, including several men, I, a woman, was listened to and several of my ideas were considered.
- A final surprise was that all scheduled meetings began on time.

During my previous travels to other places in Ukraine, I did not see this level of cleanliness, organization, friendliness, and respect for women. There was a great contrast between my visit to UCU and the time when I taught English in Sokal, when most of the men in my classes did not take my ideas or knowledge seriously. Also, during prior trips, schedules seemed to be bendable.

Observing the living conditions and the social environment at UCU made it clear to me—a former psychology student—that spending several years in this “oasis” would inevitably have a life-changing behavioral and social influence on its residents. When one is introduced to and experiences higher standards, one will want and even demand them later on.

UCU is therefore much more than just a seat of formal education; for its residents and visitors, it opens a unique door to the West, incorporating into its campus culture some excellent Western social practices.

Orysia Nazar Zinyecz

THE PERSONAL SIDE OF LESYA UKRAINKA

by Natalia Ishchuk-Pazuniak

Lesya Ukrainka departed from this world on August 1, 1913. The news of her death struck the hearts of her compatriots, who had followed the growth of her poetic genius and watched with worry as her illness progressed, bringing the poet closer and closer to the mythological Lethe—the river that separates the living and the dead... I recall the account given by her youngest sister Isydora, who was 25 years old at the time of Lesya's death:

Klyment, Lesya's husband, sent a telegram to our mother (writer Olena Pchilka) asking her to come to Surami in the Caucasus. We knew what this telegram meant. I went with Mother. We found Lesya in bed. Her husband did not leave her bedside; he whispered to us that the disease (tuberculosis) had spread to her kidneys and that the doctors did not give her much hope. Lesya was calm, but it was difficult for her to speak. She asked Mother to write down her words. Mother listened very closely to what was sometimes just a whisper, and she wrote. This was the continuation of Lesya's prose work, *Ekbal-hanem*, about the fate of an Arab woman. Lesya would pause to muster the strength to speak, and then dictate again. It was in vain to ask her to take a break or to tell her that she was not strong enough. The imperative to write was more powerful than any health restrictions. In this atmosphere of waiting for the inevitable, days passed—three, four. And then the end came. Her heart had stopped. At that moment, did the image of a suffering Arab woman, which she had conceived and cherished in her spirit, disappear? We don't know...

This account by Dora had struck a chord with me, and I so wanted to pass it on to someone.

These moments before Lesya's death reflect the tenor of her entire creative life. In her 30-year long struggle with tuberculosis, Lesya Ukrainka ignored the proximity of death more than on one occasion. The illness had to give way to the creative impulse. When in 1912 she was burning with a high fever, she worked for three days and three nights, almost without a break, on her masterpiece, *The Forest Song*. A parallel suggests itself: struggling with tubercular fever not long before his death, Friedrich Schiller kept writ-

ing as if he were in a race against his illness. In a letter to his older friend, Johann Wolfgang Goethe, he stated that he was rushing to write so that his unborn children—the works he had not yet written—would not die together with him... Lesya had similar thoughts, referring to literary works in her letters to Ivan Franko as children that one had to birth, rather than “twist their necks” by not writing them.

Fortunately for us, the later generations, Lesya enjoyed writing letters. This fact testifies to her openness, her trusting nature, and her love for family, friends, and people in general. Lesya Ukrainka's sister, Olha Kryvnyiuk, managed to save some of the letters from the ravages of war, and they were published in 1971 by the Ukrainian Free Academy of Sciences—on the Centennial of Lesya Ukrainka's birth. Lesya's letters were also published in Soviet editions; yet the censorship made sure that the letters critical of Moscow did not appear in print. The Academy published everything the family had. This publication helped establish the chronology of the poet's life and art and has been vital for the study of the real Lesya Ukrainka, rather than her distorted Soviet image. With the help of Isydora Kosach-Borysova and a scholar of Lesya Ukrainka, Oleksandr Dun, we were able to find and print other, previously unpublished letters by Lesya Ukrainka, which were stored in the archives of the Hoover Institute in California. These letters reveal the poet's pro-independence and anti-Russian stance, and that is why they could never be published in the Soviet Union.

Lesya Ukrainka's letters can give us much insight into the poet's character—they reveal her personal side.

Lesya grew up in a warm family atmosphere. She and her brother Mykhailo were the oldest among the children. Sisters Olha, Oksana and Isydora, and brother Mykola were the younger ones. Their mother, Olha Petrivna (née Draho-maniv), had a natural talent for teaching, ably balancing two elements in the family—friendship and mutual respect. Olha Petrivna exuded kindness, but was also demanding towards herself and everyone in the family; for this she was loved and

deeply respected. Like their parents, and especially their mother, the children were highly educated, well-read, and politically as well as nationally conscious. The children were cheerful and playful, which manifested itself in singing, dancing, and games, yet never turned into a kind of fussiness or hysterics that can be often observed in wealthy families. The Kosach children had their responsibilities: the most important of them was learning, including the reading of the world classics selected by their mother. Because she could not stand the Russified schools, Olena Pchilka had her children home-schooled up to the middle grades—with the help of hired tutors. She was able to organize her children's learning, entertainment, music and art lessons in such a way that as a result, they had a wonderfully balanced childhood and adolescence.

Proximity to the Volyn' peasants played an important role in the life of Lesya Ukrainka and her siblings: their mother was happy to let her offspring play with children from the surrounding villages, listen to the stories told by the elderly peasants, and enjoy the exquisite, pristine nature of the Volyn' region. These childhood experiences were a source of Lesya Ukrainka's love for folk songs, ancient beliefs, as well as the forests, lakes, and swamps of Polissia. Such was the harmonious upbringing which Lesya received from her family, her people, and her native environment. Nothing could shatter these foundations acquired in her youth, though during her life Lesya Ukrainka saw the beauty of many countries and got acquainted with many cultures. Her letters to her mother testify to this fact: in one of them, written only a year before her death, she writes that she was forever captivated by the Mavka (the forest nymph) from the Ukrainian forests and thus felt compelled to write her drama, *The Forest Song*.

At the age of twelve, Lesya Ukrainka was diagnosed with tuberculosis of the bone, which she battled her entire life and which eventually cut her life short. Her fight against this internal enemy included a variety of treatments, surgeries, and trips to various places for more treatment. She journeyed to the Crimea, the Caucasus, and the Carpathians; to Berlin for an operation on her leg and to San Remo, Italy. In the last years of her life, she traveled three times to a sanatorium near Cairo in Egypt. There were no antibiotics back then; everything depended on climate and diet. Lesya Ukrainka spent 30 years of her life battling tuberculosis.

It is astonishing that in her letters Lesya Ukrainka almost never complains about pain; she

only mentions being tired and thus unable to work as fast as she would like, which worries her. But most frequently, she wrote to her family and friends about something else altogether—things that captured her interest. First and foremost, it was literature. Lesya read voraciously; she read the best works of world literature in the original languages and often translated them, most frequently from French and German (Victor Hugo, Gerhart Hauptmann, Heinrich Heine, Maurice Maeterlinck and others). At the same time, she never stopped writing her own works—poetry, drama, and prose. She would write captivated by some personality or topic. She would develop it in her creative imagination, studying the relevant historical materials, and then “chisel” it out with her word, portraying the event or showing the crux of an ideological problem. Her protagonists, often women, articulate deep feelings and big ideas. They are often depicted embroiled in a verbal battle with their antagonists—such are the conflicts between Cassandra and Helena, Dolores and Donna Anna, Mavka and Kylyna, as well as Joanna and Chuza or the early Christian Priscilla and Rufin.

Since early childhood, Lesya Ukrainka deeply felt the injustice and lack of freedom in her native land. Ukraine was the subject of many of her writings—her passionate poetry and the dramatic poem *Boyar's Wife*, banned by Moscow, with its captivating image of Oksana, who perishes in the spiritually suffocating capital of the Russian Empire—out of her longing for Ukraine.

From her letters we see how much she loved everything native and close to her heart. She adored her siblings and addressed her younger sister Olha (Lilya) tenderly as “My dearest Lileychko.” She taught her the history of civilization and chose appropriate reading materials not only for Lilya but also for Oksana, Dora and Mykos'. She had a deep, abiding friendship with her brother Mykhailo (whose pen name was Obachnyi), and how she grieved his untimely death!

Serious, often sad or pensive, determined, yet also gentle and kindly—this is how my mother remembered Lesya Ukrainka. She never demanded any special treatment for herself; she was humble and overly hard-working, especially in light of her illness—she took on many tasks, including teaching, writing articles and making a living, so as to be self-sufficient.

Such is the image of Lesya Ukrainka conveyed by her letters and the accounts about her by those closest to the poet.

1973

Translation from Ukrainian by Olesia Wallo

Lesya Ukrainka's German Love Letter

As we know, Lesya Ukrainka was an inveterate letter writer. Her love for the genre spilled over into fiction, resulting in a prose sketch originally written in German and entitled “Ein Brief ins Weite” (translated into English as “A Letter to a Distant Shore”). This fictional letter’s appearance was an unintended outcome of one of Lesya Ukrainka’s many travels to seek treatment for tuberculosis: while staying at a clinic in Berlin in 1899, she was paid a visit by the editor of the German magazine *Die Gesellschaft*, for which she wrote this sketch just a few months later and where it was published in 1900.

Although not autobiographical, the “Letter,” which recalls a chance encounter during a sea voyage, nonetheless captures something of that feeling of being in transit which the author herself had likely experienced on her journeys. Yet above all, the sketch creates a fleeting image of an ideal relationship between a man and a woman—which approaches perfection exactly because it is so short-lived, almost ephemeral. For the duration of one meeting, the woman narrator and the man to whom she addresses her letter were able to offer each other perfect companionship, but as the narrator herself acknowledges, a second meeting could have been very different. The woman’s love letter is just as unusual as the meeting she describes: she is able to articulate her feelings about the man openly precisely because she knows that her letter will never reach its destination.

Olesia Wallo

Lesya Ukrainka

A Letter to a Distant Shore

You most certainly will never have the opportunity to read this letter, but even if it should so happen that you do—and I am not at all convinced that it could ever be possible—you would not, in any event, be able to find out who wrote it and to whom it was addressed.

Of what use, then, such a letter? Truly, I do not know the answer to this question and, for the moment, I do not wish to think about it. There is a French saying for such conduct: *c'est plus fort que moi* [it is something more powerful than I am]. And so, this *c'est plus fort que moi* is what is behind my desire to send you a letter somewhere on a distant shore.

I do not know your name, and it is quite likely that I will never find out what it is. We met during an ocean voyage. For me, it was a journey to a foreign land; for you, it was a homecoming; but the road was the same for both of us. We were like two waves that float along together for some time until an obstacle appears—a ship or a rock—that parts them forever; they never try to find one another again, for nothing impels them to do so. This is what is happening to us.

I would really like to know: do you still remember our encounter—the encounter that was our first and our last? I have no way of knowing if you do or not, but I will never forget it, even though I have forgotten countless other such accidental encounters that I have had since then.

I often see you in my mind’s eye—your head slightly tilted forward, a serious look in your

eyes, and your voice, clear but not strident, perhaps a trifle husky. When I close my eyes, I see you in a distant perspective—as one sees objects through opera glasses when they are turned the opposite way—but to me your image always looks pleasing, refined, and clear, like a photogravure executed with an engraving needle. I am not able to explain to myself why I always see you like this, but I cannot imagine you in any other way.

I recall very precisely how you approached me. You noticed that I was maintaining my balance with great difficulty, and that I was almost falling because the ship was rocking so violently. You offered me your assistance then, and we strolled together, arm in arm, the entire afternoon until nightfall.

There is nothing exceptional in this—that an arm is offered to someone who is feeling dizzy... As soon as you offered me your arm, however, I had the feeling that we had strolled together this way more than once. I was not the least bit surprised that you were able to maintain your balance so wonderfully on the swaying deck, and that your arm was a better support to me than the iron railing of the stairs; it seemed to me that I had known this for a long time.

You did not permit me to walk alone even once, and when I swayed your hand came up quickly, and you looked into my eyes in alarm, saying in a quietly reproachful voice: “I beg you, hold on more tightly to my arm!”

And whenever we came up to a bench, and

I sat down, you seated yourself at some distance from me, or stood beside me—whichever you thought was more convenient—and we engaged in conversation.

We interacted very naturally, without that banal, artificial politeness that tends to characterise relationships between men and women—and which I find so odious. It did not even occur to you that it might be impolite when, instead of conversing with me, you paced the length of the deck with your hands behind your back. I understood that you were sunk deep in thought or, perhaps, preoccupied with some worry, and I did not intrude upon you then.

From time to time, and always unexpectedly, you stopped beside me with a question or an observation, and we would immediately begin talking again. I remember those conversations very well, but I do not want to recreate them here; it is boring to repeat what has already been stated—to me it would seem like dictation.

Yes, I remember our last long conversation when I stood leaning against the ship's railing, looking down at the dark, chaotic sea and talking about something that seemed as dark and chaotic to me as that sea. We were discussing a challenging concept: "predetermination—the fatality of life..."

You spoke seriously the whole time, and not even once did I detect so much as the slightest hint that you might be making fun of me. You also did not resort to any jocular comments, as so often happens when one is enjoying a cup of tea in the company of friends. It was more like academic discourse.

You discussed the matter calmly, but I was conscious that my eyes were blazing and my face was flaming. I bent down so low over the side of the ship that salty droplets of water struck my face; the fresh nocturnal breeze blew at my summer dress, and I started to tremble.

You noticed this immediately, and I once again saw in your eyes your kind concern; you instantly halted the conversation, but so swiftly, so straightforwardly. You simply said: "You're tired, cold, and it would be better if I took you to your cabin. Give me your arm and, for God's sake, hold on tightly."

There, down below, on the threshold of my cabin, you extended your hand in farewell. I wanted to say to you then: "Thank you, my friend!" But I managed to utter only the "thank you," and that was all.

You raced up the stairs swiftly and nimbly—and vanished into the darkness.

We never again spoke to each other.

The next morning, I saw you one more time, as you were standing in the most distant corner of the ship. You, however, did not see me, and no new encounter took place.

When we arrived in the harbour where you were to disembark, I wanted to find you to say a word of farewell, but you were lost in the crowds, and I could not spot you.

Since then, we have not seen each other and, I think, we never will see each other again. Perhaps it is better this way.

On another occasion we could be in a very different mood, and our second encounter could simply serve to spoil the good impression created by the first one. Perhaps, on the evening that you conversed with me, you were in a special mood—a mood that rarely overcomes you. And I, in a second encounter, could also seem completely different, boring, and hardly worthy of your attention. Then we would have regretted that chance had brought us together again.

So, let it be the way it is; at least, this is what I am assuming theoretically.

But still, whenever I recall you and see your figure in the distant perspective, I have an overwhelming desire to say to you: "Thank you, my friend!"

And I truly regret that you are not able to hear me say it.

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

(From Heart to Heart: Selected Prose Fiction by Hrytsko Hryhorenko and Lesya Ukrainka. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. IV) Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 1998. 371-374.)

«Our Life» has a new e-mail address!

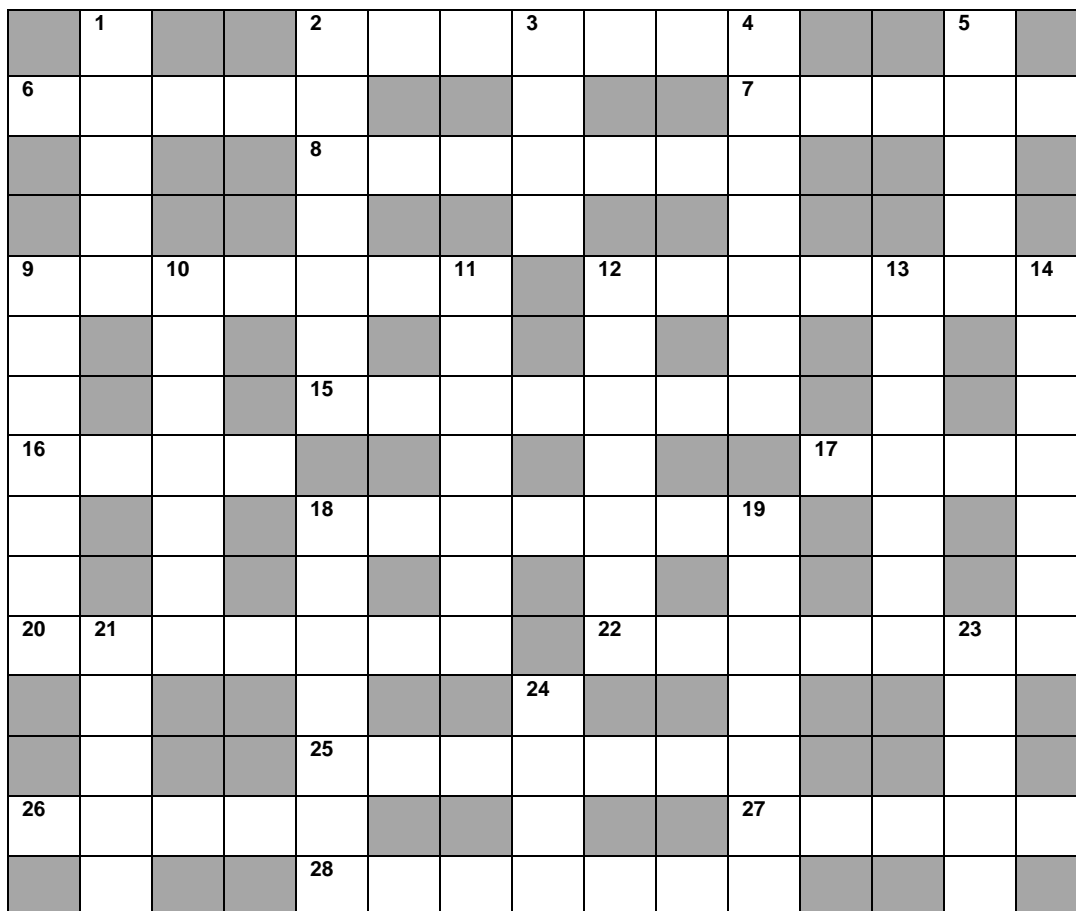
Please send your submissions, questions, or suggestions in either English or Ukrainian to:

unwlaourlife@gmail.com

Thank you!

«Our Life» Editors

ХРЕСТИКІВКА

Горизонтально:

2. Несподіванка.
6. Восьминіг.
7. Морська хижа риба.
8. Вид транспорту.
9. Головне місто держави.
12. Антонім теоретика.
15. Листяне дерево.
16. Український письменник ... Маковей – автор історичного роману «Ярошенко».
17. Пісня у виконанні трьох співаків.
18. Місце розп'яття Ісуса Христа.
20. Місто в Польщі
22. Ідеологія, якій служив Нестор Махно.
25. Курорт і один з центрів зимового спорту на Прикарпатті.
26. Острів в Середземному морі.
27. Військовий чин.
28. Героїня п'єси Івана Котляревського.

Вертикально:

1. Основа міцних алкогольних напоїв.
2. Козацьке поселення.
3. Східна страва з рису і м'яса.
4. Річ, віддана кредитору, як гарантія повернення боргу.
5. Гриби, яких шукають не в лісі, а на скошених ланах.
9. Родинний хутір гетьмана Б. Хмельницького.
10. Український політик, экс-міністр закордонних справ України.
11. Київський князь ... Мудрий.
12. Випадок в житті.
13. Високий сановник в Візантійській імперії.
14. Місто на Прикарпатті, в якому можна відвідати Музей писанки.
18. Веселе свято з гарбузами.
19. Штат в США.
21. Великий літературний твір.
23. Роман Достоєвського.
24. І сільськогосподарське знаряддя, і жіноча краса.

Відповіді на стор. 26

Helping Your High Schooler Choose the Right Courses

by Irene Sawchyn, Ph.D.

Today a high school's program of studies can include a wide variety of courses, from Calculus to Videography to Robotics. In selecting courses students may have competing goals—a high GPA, strong college applications with honors and AP courses, or preparation for college or career. What should a student know about choosing her courses? How much should parents be involved? This article offers some background information that may be useful to parents with middle- and high-school children. I also asked several young adults to reflect on what they learned in high school that is useful to them now, as they start their careers. Their surprising answers are at the end of the article.

Have a Plan!

A student should have a four-year plan that outlines her academic program in HS, and yes, parents should definitely help their child develop and update this plan. As freshman year starts, parents should be familiar with the HS course offerings, including which courses are required, the levels/tracks offered, the necessary prerequisites, and when it is possible to take electives. Parents should understand the math, science and language course sequences, the school's policies on moving up or down levels, and the opportunities for AP courses which may begin in sophomore year. It is useful to meet with the student's guidance counselor to assess which level of courses is challenging yet still allows a student to succeed, an assessment that can include previous grades and standardized test results. Without parental guidance, a student may very well end up selecting courses based on what her friends are taking or avoiding!

Overall, colleges want to see that students challenged themselves academically as much as possible. If choosing between a course where it is easy to get an "A," and a possible lower "B+/B" in a more demanding course, the latter usually makes a stronger statement on college applications.

Parents should also take into account the bigger picture of a child's life: does the student need to work after school? Is the student vying for an athletic scholarship? Many of our children in active Ukrainian communities have an additional array of activities: Saturday school, *tantsi*, Plast/SUM, all which require significant commitments. I personally always encourage students to prioritize academics first and foremost. To me

as a teacher, it was heartbreaking when struggling students could not come for extra help because of over-scheduling with extra-curricular activities.

Honors vs. College Prep (CP) Courses

Most students know that honors classes "move faster" than CP classes, but what does that really mean? Typically honors teachers will cover more material by doing less repetition and practice for each new concept. Students are expected to be more independent, motivated, and able to produce more "outcomes" (writings, problems, readings) in a reasonable amount of time. In humanities courses, honors students should be able to write on a more complex level, making more "connections" between concepts. CP teachers often spend more time when introducing new concepts, and provide more opportunity for reinforcement to reach understanding and retention.

It is easier to move from CP to honors in subjects that are not in direct sequence, such as History or English. It is harder to do so in highly-sequenced math and language courses, since the previous CP class may not have had the same content. Some schools discourage such moves unless a student does supplemental work such as a "preview" summer course.

Is an honors course worth the extra work and possible risk of a lower grade? There is no single response, but in my experience the answer is usually yes. Students benefit from the intellectual challenge, discipline and training of a more demanding work ethic. Capable students should be encouraged to continue on the honors track. Borderline students can show more growth, even if it means that they must dedicate more time to the required work.

Math

It is not well known by many parents that a student's math program in high school is likely determined by her math performance in 7th grade, and whether she will be placed in Algebra 1 in 8th grade. Why is Algebra 1 in 8th grade important? In most schools the sequence from Algebra 1 to calculus in senior year is 5 years. Taking Algebra 1 in 9th grade precludes the opportunity to take calculus in senior year, unless a student takes two math courses in one school year (not always possible) or completes an accelerated summer course (a difficult option).

What are the advantages of taking Algebra 1 in 8th grade? These students have one more year of math preparation for their SAT/SATII/ACT tests, giving them a competitive advantage. It may mean a greater choice of AP science courses. While calculus is not required in HS, it is essential when applying to more competitive colleges. The exposure to calculus in HS can also be very useful in college, where it is often a requirement for all science, pre-med, economics/business, psychology, and engineering majors.

It is often difficult to move from a CP-level math course in one year to an honors-level class in the next. Teachers may be reluctant to move up a student for fear of having a student who cannot keep up. If a parent wants to “waiver in” a student, both student and parent should be prepared to take a summer “preview” course to catch up on content, apply more effort, and perhaps have tutoring support.

Advanced Placement (AP) Courses

Many students choose to take AP courses, usually in junior or senior year, for many reasons. Some colleges give credits for scoring well on AP exams, or allow placement out of certain requirements. A college student may then have greater flexibility in selecting courses or adding a second major. AP courses strengthen college applications, and may be weighed more heavily in GPA determinations. The AP sciences (Chemistry, Physics, Biology) are excellent preparation for pre-med majors.

AP courses are not all alike in difficulty, and focus on different skills. AP English courses, for example, are heavy on writing, AP History may require a large volume of readings, while AP Chemistry and Physics require both math and reading skills, and are arguably the most challenging of the AP courses/exams.

In selecting AP courses, students and parents should look at the “big picture” of all the commitments a student may have for the year, including extracurricular activities. AP courses often require significantly more time (I recommended 10-14 hours a week for AP Chem), and students should determine if they are willing to make that commitment. This is especially true at the end of the year: AP teachers “kick it up a notch” before the AP exams, while at the same time students have concerts, tournaments, proms,

etc. Think of our Ukrainian festivals, Plast/SUM events, and more! Juniors face the SAT/SATII/ACT tests as well as college visits. It may be wise to do well on fewer AP courses and exams than be overwhelmed and less successful on more.

Computer Literacy and Computer Science

Computer courses might be considered electives, but they are important preparation for college and beyond (see my comments on post-grad life below). All students should try to finish HS with a working knowledge of Word, PowerPoint, and Excel. Excel is used in all college lab courses, business/economics, statistics, and others. It is also productive to have an introduction to programming in Java, C++, and html, as well as web page design.

Courses for Life

With all these heavy courses, students need to have some fun! This is where electives can play a role. Electives can introduce a student to a life-long hobby, like art or music, or to a potential career application, like Anatomy. The point is to use electives to fill a schedule and reduce the number of “free periods.”

After College

I asked several post-grad young adults: what did they learn in HS that was useful to them now? Surprisingly, I consistently received two answers. One was that writing was the most important skill learned in HS: how to write clear, concise reports and cogent emails. This suggests that selecting HS courses or teachers that emphasize writing has a long-term payoff. The second answer was that it was necessary to have strong computer expertise, as new hires are expected to be tech-savvy on multiple levels. This would favor taking computer courses to prepare for the work world. So the next time a student complains that they are learning nothing useful, correct them!

I hope that this information may be useful in understanding how best to navigate the high school course guide. Parents are integral in balancing input from students and guidance counselors. As always, parents need to walk that fine line between offering advice to their children, and going to HS again!

Відповіді на хрестиківку (стор. 24)

Горизонтально: 2. Сюрприз. 6. Спрут. 7. Акула. 8. Автобус. 9. Столиця. 12. Практик. 15. Яворина. 16. Осип. 17. Тріо. 18. Голгофа. 20. Вроцлав. 22. Анархія. 25. Ворохта. 26. Капрі. 27. Майор. 28. Наталка.

Вертикально: 1. Спирт. 2. Станиця. 3. Плов. 4. Застава. 5. Гливи. 9. Суботів. 10. Огризко. 11. Ярослав. 12. Пригода. 13. Тетрарх. 14. Коломия. 18. Геловін. 19. Алабама. 21. Роман. 23. «Діот». 24. Коса.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

До нас пишуть... із Бразилії

Вельмишановна Пані Марія Полянська!

...З вдячністю повідомляю, що я закінчила факультет з Вашою великою допомогою стипендіями упродовж п'яти років моїх студій. Хай Бог благословить найкращими успіхами Союз Українок Америки, що так багато допомагають студентам. [...] Я продовжую вивчати катехизм при парафії Св. Йосафата й також у церкві Непорочного Зачаття в районі Прудентополі. Приготовляю 28 дітей до Евхаристійного лицарства. В нашому місті в липні буде з'їзд молоді, на який прийдуть молоді люди з інших країн. Вони будуть мати тиждень підготовки, щоб зустрітися у Ріо-де-Жанейро зі Святішим Отцем.

[...] Бажаю Вам і всім членкам СУА здоров'я, щастя та Благословення Божого!

З вдячністю,

Адріяна Заяць, Бразилія.

Адріяна Заяць.

У Бразилії виховна праця продовжується новими професіоналами, шостим поколінням українського походження народжених у Бразилії. Радіємо їхніми успіхами та дякуємо спонсорам за довголітню підтримку Стипендійної Акції СУА.

ІЗ РІЗНИХ НАГОД

Вітаю мою найдорожчу Матусю, Параню Яворів, із 90-им Днем Народження! Складаю низький уклін та сердечну подяку за весь труд та посвяту у моїм вихованні в українському дусі, в любові до української культурної спадщини та осягненні вищої освіти в Америці.

Бажаю кріпкого здоров'я та Многих і Благих Літ!

З цієї нагоди складаю 300 дол. через 98-ий Відділ СУА на продовження стипендії стипендіятові в Україні, якого спонсорує моя Мама.

Надія Яворів,

референтка стипендій 98-го Відділу СУА.

Параня Яворів та її внук Андрій Гейбер.

100 дол. – з нагоди 100-ліття ювілею Лесі Яцкевич.

Ірена Клюфас.

In loving memory of Olga Luck, please accept my contribution in the amount of \$100.00 to the UNWLA Scholarship Program.

Kimberly A Rosen.

100 дол. – в пам'ять моєї незабутньої мами **бл. п. Теодозії Савицької**, в 15-ту річницю її відходу у вічність в травні 1998 р. складаю на адміністративні потреби Стипендійної Акції СУА.

Гандзя Савицька Мицак.

ПОЖЕРТВИ У ТРАВНІ 2013

440 дол. – 54-ий Відділ СУА.

300 дол. – Надія Яворів (98).

220 дол. – 34-ий Відділ СУА.

110 дол. – Богдан Марків, Тамара Панкевич (49), д-р Михайло А. Самотовка.

100 дол. – Lidia Horochiwsky, Таїсса Мелешко (98), R. Paul & Elena Oberleitner (98).

55 дол. – Люба Більовщук (98), Бернард та Анна Кравчуки (98).

25 дол. – Богдан Кузик.

21 дол. – Рената Бігун (28).

20 дол. – Ольга Коваль (24).

Спасибі усім за пожертви, завдяки яким Стипендійна Акція СУА діє!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

ЛЮТИЙ 2013

На тривалий фонд ім. проф. Івана і Ярослави Лучечко в пам'ять св. п. **Ярослави Лучечко** складаємо:

по 100 дол. - Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Микола Галів.

по 50 дол. - д-р Володимир і Анна Рак, Марія Скасків.

ДАТКИ

2,000 дол. - д-р Ігор і Александра Савчук

1,000 дол. - Стефан і Святослава Качарай

500 дол. - д-р Володимир і Анна Рак

300 дол. - д-р Стефан Стецура

200 дол. - Гелен Петришин

150 дол. - проф. Роман і проф. Зірка Воронка

120 дол. - Софія Геврик

по 100 дол. - Тамара Сидоряк, Ярослава Панчук, Марко Соробей, Мирон і Славомира Білас, Юрій і Оксана Бачинська-Тарасюк, Марта Ставнича, Н.І. Мілянич, Nestor Rychtyskyj, Марія Лавро, Валентина Чудовська, Іриней і Оксана Ісаїв, Розалія Головка

85 дол. - д-р Дмитро Фаріон

по 50 дол. - Павло Батків, Мирослава Мирошніченко, Борис Онуфрейчук, Іван і Оля Черкас, Cathy Longinotti, Юрій і Оксана Станько, Люба Новак

35 дол. - Марія Ісків

по 25 дол. - Наталія Дума, Алекс і Джоан Качмар, Зоряна Клюфас, Марія Андрусак, Анна Кібало, Ліда Дидик.

по 20 дол. - Гелен Бистрицька, Марія Лихач, Стефан Максимюк.

по 15 дол. - Ольга Тритяк, Оксана Миколайська-Мандибур, Luba Nuraleczko

10 дол. - Володимир Чепіжак.

2 дол. - Mrs. Czarneski

З НАГОДИ

З нагоди уродин Ірени Остапюк складаємо 100 дол. Многая Літа! Алла і Ярослав Лешко

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять бл. п. д-р **Ляристи Певної** складаю 100 дол. Марія Шуст

У пам'ять бл. п. **Богдана Чаплинського** склали: 200 дол. - Адріян Стеранка.

по 100 дол. - Христина Луцик і Богдан Балко, Роман і Ольга Кобрин, Христина Бонакорса
по 50 дол. - Володимир і Олена Карпинич, Юрій і Патриція Савчак, Лідія Крозієр, Марія Оксана Бачинська, Аврелія Граб, Лідія Микитин і Нестор Воронка

У пам'ять бл. п. **Іди Котелевич** складаю 25 дол. Надя Дейчаківська

В пам'ять теги бл. п. **Зоні з Борковських Кічоровської**, яка померла на 107-ім році життя у Чикаго складаємо 107 дол.

Сестрінка Марта Салик Яцушко з донькою Ромою Новак і її родиною

У 20-ту річницю відходу у вічність мого тата, бл. п. проф. **Степана Салика** складаємо 100 дол.

Донька Марта Салик Яцушко і внучка Рома Новак з родиною

У 10-ту річницю відходу у вічність моєї стриянки бл. п. **Лесі Угрин Салик** складаємо 100 дол.

Марта Салик Яцушко з донькою Ромою Новак і її родиною

У пам'ять бл. п. **Андрія Шох** складаємо 250 дол. Ігор і Оксана Кінал

В пам'ять бл. п. **Люби Никифоряк Ціховляс** складаю 30 дол. Марта Салик Яцушко

In memory of **Irene Demchyshyn**, we are donating \$50. Walter & Irene Howard

В пам'ять бл. п. **Едварда Камінського**, батька Хризанти Гентиш складаємо 100 дол.

проф. Роман і проф. Зірка Воронка

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

Поправка

В травневому числі на стор. 28, в рубриці "У пам'ять Люби Ціховляс" повинно було бути:

200 дол. – Анатоль і Ірена Копачинська-Попович

Спростування

У червневому 2013 р. числі «Нашого життя» на с. 10 у статті «Загальні збори 83-го Відділу СУА» допущено неточність. Замість "виховна референтка «Світлички» Мотря Мілянич" повинно бути "виховна референтка – Дарія Генза".

Мотря Мілянич, опікунка і скарбничка «Світлички» 83-го Відділу СУА.

Anna Boychuk

Anna Boychuk, 92, of Bernardsville, NJ, formerly of Warren, MI, passed away peacefully on Saturday, June 8, 2013, after a brief illness. Her daughter was by her side.

Born in Ukraine in 1920, Anna Boychuk was fondly known as “Baba” because she treated everyone like one of her own. In her late teens, Anna fled from Ukraine to Berlin, Germany, to escape Russian occupation and continued living in Berlin during World War II.

In 1949, sponsored by a family in York, PA, to be their nanny, Anna immigrated to the United States. In the 1950s she moved to the Detroit metropolitan area where she became active in the large Ukrainian community. In 1961 she married Osep (Joseph) Boychuk, who passed away in 1973. For many decades, Anna was an active parishioner of St. Josaphat Ukrainian

Catholic Church, sang in the choir, and worked for various charities as a member of the Ukrainian National Women’s League of America, Branch 76. Anna was caring and generous to a fault. Her well-known, perpetual garage sale was her way to generate funds for her favorite charity—namely, orphanages in Ukraine.

Anna lived the majority of her life in Warren, MI, until she moved to Bernardsville, NJ, where she lived with her daughter Christine and her family.

Anna loved to garden, cook, was an avid reader and word search fanatic, and had a joyful spirit until her final days. She was proud of her Ukrainian heritage, and her homemade pierogies were legendary. She was known for her humor, her stories, and her infectious smile.

Her greatest love was her two grandchildren, Nicholas and Alexandra Baker. She cherished sharing her time and experiences with them, and watching them grow up in their family home. She was “Baba” not only to them, but also to anyone who knew her. She will be dearly missed.

A Funeral Mass was held on June 17th at Our Lady of Perpetual Help in Bernardsville, NJ.

UNWLA Branch 124 of St. Petersburg, Florida

MEMORIAL MASS AT EPIPHANY OF OUR LORD UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

On Sunday, April 28, 2013, a Holy Memorial Mass was celebrated to commemorate the Soyuzianky from Branch 124 who have passed to their eternal reward: Vera Pestyk, Lubomyra Cichowlas, and Stefania Kobylicky.

The women who were commemorated at this mass were all active members for a very long time, and they supported Branch 124 in many ways through their academic knowledge and life experiences. They will be greatly missed.

A delicious breakfast was served after both masses for our members and their families. This was a time to celebrate the lives of the three members and share our memories of them together.

Vera Swade

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя».

Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net).

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ МАТЕРІ ТА ДНЯ БАТЬКА, 73-Й ВІДДІЛ СУА, БРІДЖПОРТ, ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

73-й Відділ СУА м. Бріджпорт, Округа Нова Англія, штат Коннектикут 11 травня 2013 р. в церковній залі церкви Покрови Пресвятої Богородиці організував і провів забаву до Дня Матері і Дня Батька. Це є однією із традицій 73-го Відділу СУА – святкувати День Матері і Батька. Хоча по суті ці свята припадають в різні дати календаря, але ми об'єднали святкування в один день. Ці свята символізують вічний зв'язок поколінь, бо для кожного мама і тато – найголовніші люди. Вони нам дають життя.

Безумовно, День Матері – це одне із найбільш зворушливих свят, тому що кожен з дитинства і до своїх останніх днів несе в душі єдиний і неповторний образ – образ своєї мами, яка все зрозуміє, простить, завжди по-жаліє і буде самовіддано любити свою дитину, незважаючи ні на що.

Свято відкрили Катерина Таньчин та Ірина Дудко, яка зачитала Гімн СУА. Після чого отець Іван Мазурик промовив спільну молитву і ми розпочали вечерю. Смачну вечерю приготували союзнянки 73-го Відділу, але основна подяка Марії Базіняк і нашим поважним союзнянкам, які завжди нам допомагають, а це Марія Слевінська та Ярослава Ковач.

Зліва: Катерина Таньчин, Оксана Луків, Ірина Дудко, Світлана Березка, Маріка Николук, Оксана Кіт, Дана Савчинська, Світлана Тимцьо, Віктор Кіт.

Під час свята відбулася концертна програма, яку розпочали ведучі Світлана Березка та Остап Дудко. Чудовий концерт організували союзнянки 73-го Відділу СУА, які мелодійно співали та читали вірші: Катерина Таньчин, Світлана Тимцьо, Світлана Березка, Оксана Луків, Маріка Николук, Оксана Кіт, Ірина Дудко, Дана Савчинська та Віктор Кіт, який грав на баяні.

Наші маленькі діточки чудово розказували віршики. Також надзвичайно чудово і зворушливо заспівали пісню наш отець Іван Мазурик та Олег Тцяпало.

Заключне слово концертної програми мала Рома Гайда, яка розповіла про роль батьків в житті кожного із нас. Також до слова була запрошена Слава Горбата.

Традиційно, як завжди, не обійшлося і без живої музики та танців. Кульмінацією нашої забави був танець батьків із своїми дітьми. Опісля союзнянки усім присутнім матерям подарували квіти.

Голова відділу Катерина Таньчин висловила подяку гостям та союзнянкам за чудово організовану забаву.

В цей день союзнянки 73-го Відділу СУА від усієї душі привітали дорогих батьків з їх святом. Хай світлом і добром відгукуються в душах дітей ваші нескінченні турботи, терпіння, любов і відданість.

Світлана Березка.

Зліва: Ярослава Ковач, Катерина Таньчин, Марія Слевінська.

UNWLA BRANCH 85 OF CHICAGO: A YEAR IN REVIEW

Branch 85 of the Chicago Regional Council currently has 35 members with unique and diverse backgrounds, professions, interests, and life experiences. Since our inception in 1989, branch members have been working together to support the goals of the UNWLA. These shared goals continue to guide our branch endeavors. Under the energetic and able leadership of our co-presidents Hanusia Powers, Danka Pylypczak, and Tania Janos, we have had an extremely eventful year, filled with a wide variety of activities.

In addition to holding quarterly meetings, Branch 85 members participated in various cultural, philanthropic, and social events. Since 1991 the branch has been responsible for organizing and running "Sadok Vyshnevyy," held four days per week for pre-schoolers aged 3 to 5. Our beloved teacher, Maria Baran, recently celebrated her 25th anniversary with the *sadochok*, at which time she was presented with a commemorative plaque and gift from Branch 85. On a Sunday afternoon in October, the branch sponsored the annual Maskarada featuring games, music, costume parade, and refreshments for the young children of the community.

November was a busy month for our members. In addition to discussing recurring branch matters at the quarterly meeting, we had the opportunity to hear the director of the St. Nicholas Orphanage Fund speak about her work and visits to orphanages in Ukraine. This led members to hold a collection of items including clothing, bedding, toys, and school supplies, which were then sent to several orphanages.

Branch 85 devotes much time and effort to supporting the UNWLA scholarship program. In furtherance of this goal, members sold over 50 beautifully decorated boxes of home-baked cookies at the St. Nicholas Winter Market. All proceeds were used to fund scholarships for four deserving students in Ukraine. Additional funds were collected earlier this spring during a scholarship drive at St. Joseph's Church.

For the past fifteen years our branch has participated in the annual *Christmas around the World* event at Chicago's Museum of Science and Industry. In early November, members and several helpful ladder-climbing spouses decorated the Ukrainian tree with hundreds of hand-crafted ornaments. The tree was displayed with others in the museum rotunda throughout the holiday season. (Please see the photo.) On December 2, 2012, the museum committee organized a Ukrainian Day program featuring performances by

*Branch 85 members decorating Ukrainian tree at Museum of Science and Industry.
L-R: L. Kazaniwskyj, A. Liber, N. Mycyk, C. Dziuk, K. Saldan, N. Jachtorowycz, R. Charkewycz.*

Members of Br. 85 at annual Christmas party.

*Book club meeting with author Valya Dudycz Lupescu.
L-R, seated: A. Powers, T. Janos, author Valya Dudycz Lupescu, K. Hrynewycz, D. Pylypczak,
L-R, standing: U. Markiv, K. Holian, R. Charkewycz, K. Saldan, I. Stasula, N. Didenko, N. Mycyk, C. Dziuk, host D. Iwanik.*

Cherubic Voices Children's Choir and Iskra School of Ukrainian Dance. The program was well attended by museum visitors, who were treated to a concert of Ukrainian carols and dance while learning about Ukrainian Christmas traditions.

Social events are also an important aspect of our branch activities. Our annual Christmas get-together was held in December at the home of co-president T. Janos. This evening provides members and their spouses with an opportunity to socialize and get to know each other in a relaxed, festive atmosphere.

In April, 2013, members of Branch 85 spent another enjoyable evening at the home of Roxana Charkewycz, where while snacking on gourmet popcorn and other treats, we watched the film *The Whistleblower*, directed and co-written by Larysa Kondracki. The film, adapted from an exposé written by Kathryn Bolkovac, tells the true story of the United Nations sex-trafficking scandal Bolkovac uncovered while working in Bosnia. Although the hour was late, members stayed for several more hours discuss-

ing the disturbing issue of human trafficking and sexual exploitation of women and children.

Another highlight this year was the first of what we hope will be many branch book club meetings. For our first book, we chose *The Silence of Trees*—a powerful and beautifully written Ukrainian immigrant story, which combines strong characters with folklore and traditions. We were fortunate to have the author, Valya Dudycz Lupescu, present at the meeting. Her interesting insights and answers to our many questions greatly enhanced the evening.

Members of Branch 85 look forward to many more events this year. Our co-presidents have been successful in galvanizing and uniting members in our common, shared UNWLA goals. Communication between members and the sharing of ideas has been increased by frequent emails, updates and with the opening of our own Facebook page. By providing a wide variety of activities, we hope to have “something for everyone.”

Christine Dziuk
Branch 85 Press Secretary

ВШАНУВАННЯ МАТЕРІВ В ГЛЕН СПЕЙ, Н.Й., 62-ий ВІДДІЛ СУА

Весна завжди приносить нам радісний настрій, коли природа починає оживати, коли довкруги нас ліс починає зеленіти, кущі й дерева криваються різнобарвним квітом. Тоді на душі стає якось так легко – люди оживають, пташки радісно співають, і все довкруги набирає нове життя і дає нам надію на краще.

І в нашому селі починається праця – наш, 62-ий, Відділ СУА приготує Свято Матері. Бо місяць травень – це місяць Матері Божої і час, коли ми разом з природою вітаємо нашу рідну матір, яка нас привела на світ, виховала й молитися Богу навчала.

В неділю, 12-го травня 2013 року, в *День Матері*, зібралася громада Глен Спей, Н.Й. в залі церкви св. Володимира, щоб вшанувати наших матерів. Голова 62-го Відділу СУА Надя Райш привітала присутніх, відкрила святочну програму словами В. Кияниці: “Матусю, рідна, я тебе вітаю,” і попросила до ведення програми Любу Наконечну, імпрезову референтку відділу, котра підготувала програму свята.

Програма перепліталася віршами, піснями та музичними виступами. Адя Шабловська віддеклямувала вірш “Спасибі вам, мати”; Ганна Босак відчитала вірш “Весна й мати”; вірш “Мої матері” відчитав Ярослав Гавур. Люба Наконечна відчитала вірш “Вклоняюсь, мамо, я тобі”; Богданко Костик виконав вірш

“Цілую руки”; а Гануся Петрівська деклямувала уривок “Молитва до Пречистої Божої Матері”.

Хор *Лелеки* у складі Ганни Босак, Ярослава Гавура, Богдана Кандюка, Уляни Ковалика, Степана Палилика і Анни Плєскун при акомпаніменті на бояні Івана Балія виконав пісні: “Пісня про рушник”, “Лелеки” і “Садок вишневий коло хати

Отець Ярослав Костик і Микола Перцович виконали дуетом пісню “Мамина коса”, а відтак о. Костик відспівав сольо “Дякую за все” при фортепіановім акомпаніменті його сина Богдана. Музичну програму завершив скрипаль Ігор Шабловський, котрий виконав “*Meditation from Thais*” і “*Ave Maria*” при акомпаніменті на фортепіано Франка Шварца.

Всіх виконавців присутні в залі нагороджували рясними оплесками.

Люба Наконечна закрила програму згадкою про Матір Божу, котра “молиться за дітей своїх, як дві тисячі літ тому ... перед розп'ятим на хресті Ісусом молила Всевишнього помилувати її сина. Воскрес Христос — має воскреснути й Україна, бо один Бог вітає над нами і одна Мати любить нас.” Ведуча подякувала всім виконавцям й присутнім і запросила на перекуску, яку приготували наші гостинні союзнянки.

Зюна Мартинець,
пресова референтка 62-го Відділу СУА.

PREVENTING A SOLAR SLIP-UP

by Ihor Magun, MD, FACP

Information about the risk of severe skin damage associated with sun exposure is nothing new. Year-round daily applications of sunscreen are slowly becoming (and should be) a regular morning routine, regardless of age.

Sun radiates both UVA and UVB light rays. UVA rays tan the skin and UVB ones cause sunburn. Scientifically speaking, melanin, the skin's natural pigment, is your body's defense.

When one gets a tan, melanin goes up to protect your DNA, which has already sustained injury, and this produces skin damage. This damage is cumulative. Ninety percent of wrinkles, brown spots and sagging skin are due to sun exposure. This injury to the DNA begins the process of transformation of normal cells into cancer cells.

Many label changes have occurred in sun protection products. No product is waterproof, only water- or sweat-resistant. Hence, if you swim or sweat profusely, reapplication is a must. Apply sunscreen and wait for fifteen to thirty minutes prior to sun exposure, and reapply after forty or eighty minutes of swimming or sweating (unless otherwise stated on the actual product).

Regardless of the time frames suggested, if your skin feels hot, reapply.

The Food and Drug Administration now requires companies to place expiration dates on products. If you have an old container, check for an expiration date; if no date is given, discard the container. If you do purchase any new sunscreen, check for expiration dates; if none are present, do not buy it. Look for newly stocked merchandise.

The infamous SPF (Sun Protection Factor) has risen to levels greater than one hundred.

But what is the actual benefit? A broad-spectrum SPF 30 is the minimal and perhaps the best one.

A study from the Skin Cancer Foundation found SPF 30 blocking up to 97% of UVB rays, while SPF 50 blocked only one percent more. Products with higher SPF are frequently much more expensive without significant benefit. However, if you do like a particular product with a higher SPF—go for it.

Some motherly-type advice: apply sunscreen to areas frequently forgotten, such as lips (lip balms are available), feet, ears and scalp (for both men and some women who may have thinning hair). There are SPF powders available that can be applied to hair. Individuals with light col-

or hair and blue eyes are more at risk for skin damage.

The sunscreen industry has come up with many combinations of products that literally can fill a medicine cabinet. Combination SPF products are a personal choice and include Vitamin C, green tea extracts, sunflower seed oil, coconut oil, anti-acne combinations with titanium dioxide and zinc oxide. There are even combination products for foundation.

The quantity of sunscreen to be applied depends on your needs. You need at least a teaspoon on your face including the neck and the “V” part of the chest, if necessary. The protective power of sunscreen is best when just applied to the skin.

Store the products away from direct sunlight, especially those that contain avobenzone (Helioplex and avoTriplex), ecamsule or oxybenzone. These ingredients become inactive when exposed to excessive light and heat. If you have a cooler, keep them stowed away there or in a bag away from the sun.

Skin protection with sunscreen products is not the only possible defense method. Wearing appropriate clothing—hats, sunglasses, etc.—is a must. Remember that sun rays between the hours of ten and two are the most harmful and can penetrate clothing/bathing suits. You can purchase clothing that is sun-protective—however, make sure that it says so on the label.

Spray-on tans are safe, widely available, and easy to apply. If you do choose this method, you must still apply sunscreen.

Finally, do not get burned paying for products that are not necessarily better. Use your knowledge as an educated individual to select a product based on its value and safety. You will look good and feel even better—having done everything correctly and limited any aging effect of the sun. Enjoy your summer!

ВІДГАДАЙКИ

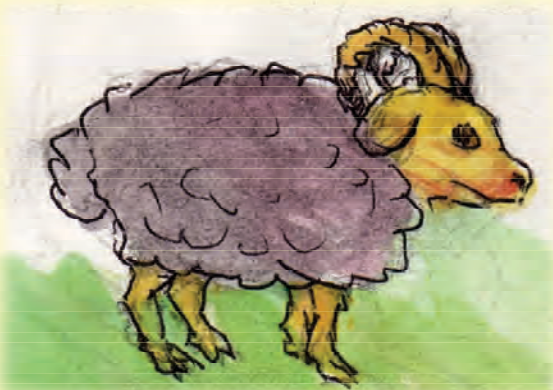
1. Споконвік наїдок я український

І кому зліпить мене не ліньки,
І в окропі добре вмие,
Ще й сметаною полиє,
Як я буду вже зварений,
Тому звать мене

2. Він один раз в рік буває,
Коли з ангелом вітають
Тебе друзі і родина.
В цей день твої

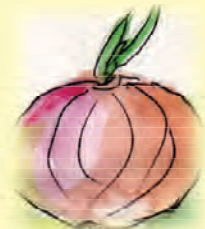
3. Хто тобі вечірню казку
Промуркоче наніч в ліжку?
А коли уже заснеш,
Тоді й він замовкне теж,
Лапкою прикривши ротик,
Щоб не муркати. Хто це?

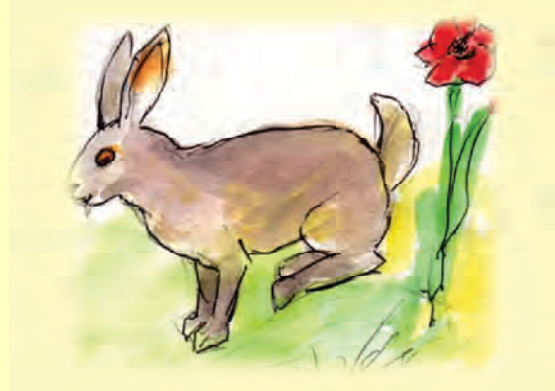
4. Він над стадом головний,
Роги круто закрутив.
Та над ним пастух є пан,
А зовуть його

* * *

5. Сто сорочечок я маю,
А хто мене роздягає,
Гіркі сльози проливає.
Я кругленька, наче куля
І зовуть мене

6. Я маленький і вухатий,
Ліс і поле - моя хата.
Кажуть, що я боягуз
І всіх звірів я боюсь.
Та в бігу я обжену
Лиса, вовка і серну,
В перегонах всіх обскачу!
Відгадайте, хто я?

* * *

7. Хатку він на хаті має,
Як весною прилітає.
Восени в вирій далекий
Відлітає знов

8. Цілий день без відпочинку
Добрий доктор лісовий
Ліс лікує від личинок.
Міцним дзьобом з-під кори
Витягає шкідники.
Тук, тук, тук - дає всім знати,
Що працює доктор

Відгадки

1. Вареник. 2. Уродини. 3. Котик.
4. Баран. 5. Цибуля.
6. Зайчик. 7. Лелека. 8. Дятел.

Ця смачна і проста у приготуванні страва знайшла мільйони прихильників по всьому світу. Головне в її приготуванні – фантазія і бажання, бо, як говорить легенда, перша піца була приготовлена економною господинею з продуктів, що були під руками. Найбільшу піцу у світі було представлено у Півд. Африці у 1990 р. діаметром 37,4 метра, а найдовшу – 221 метр в Австралії у 2008 р. Тісто можна купити готове, але у власному виконанні тісто буде напевно смачніше.

Тісто. 1 склянка муки (борошна), 3 ложки масла, 3 ложки олії, 0,5 склянки молока, одне яйце, 1 пачку сухих дріжджів, 1 чайна ложка цукру, сіль до смаку.

Дріжджі розвести у теплом молоці з цукром, щоб підійшли. Розчину змішати з мукою, маслом, олією, яйцем і замісити пухке тісто. Відтак розтачати тонким шаром, викласти на деко і загнути краї, щоб начинка «не втікала». Тісто викласти на змащений маслом папір для випікання.

Піца домашня

Начинка. 4-5 ложок помідорового соусу, або кетчупу, 1 цибулина, 4 зубчики часнику, 0,5 фунта шампінйонів, 0,5 фунта ковбаси, 2 помідори, кілька квашених маленьких огірків, 0,5 фунта твердого сиру, оливкова олія, сіль, перець.

На оливковій олії обсмажити шампінйони до півготовності. На рівномірно змащене тісто помідоровим соусом, рівномірно викласти гриби, ковбасу і порізані кільцями солоні огірки, зверху викласти порізаними теж кільцями помідори. Щедро посипати тертим сиром. Випікати в заздалегідь розігрітій печі при температурі 350-370 F протягом 10-15 хв.

Піца з копченою куркою

Начинка. 0,5 фунта копченої курки, 2 середні помідори, чверть фунта твердого сиру, 2 ложки олії, зелень.

Розкласти на тісто дрібно порізану курку, зверху викласти нарізані кільцями помідори, посипати тертим сиром, скропити олією. Випікати 30-40 хв. при подачі на стіл посипати дрібно посіченою зеленню.

Піца гавайська

Начинка. 4-5 ложки помідорового соусу, або кетчупу, чверть фунта шинки, чверть фунта твердого сиру, 3 oz (100 g) консервованих ананасів.

На тісто, змащене помідоровим соусом, або кетчупом, викласти порізану соломкою шинку та ананаси, посипати тертим сиром. Випікати протягом 25 хв.

Піца «кохання»

Начинка. 0,5 фунта селямі, 0,5 фунта креветок, 1 цибулина, 2 кружальця маринованого ананасу, 1 яйце, 1 помідор, 0,5 фунта твердого сиру (пармезан), шпинат, сіль, перець.

Вирізати з розкачаного тіста гострим ножом форму серця, загнути краї. Підсмажити на оливковій олії дрібно нарізану цибулю, коли сковорідка добре нагріється, обсмажити креветки і порізану кубиками селямі. Виложити на тісто, додавши порізаний кружальцями помідор, прикрасити листям шпинату та кубиками ананасу, змастити збитим яйцем. Випікати протягом 15 хв., потім густо посипати пармезаном і залишити пектися ще на 5 хв.

Піца з яблуками

Начинка. 2 яблука, 0,5 фунта шинки, 0,5 фунта твердого сиру, 1 великий помідор, 4-5 ложок помідорового соусу, олія, спеції, зелень, кілька листочків свіжої м'яти.

Тісто змастити помідоровим соусом, посипати спеціями і травами. Яблука, почищені від шкірки та серцевини, помідор порізати кружечками, шинку порізати пластинками. Виложити на тісто, посипати дрібно порізаними зеленню та м'ятними листками, зверху натерти сир. Запікати протягом 25 хв.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Out of Tradition: Contemporary Decorative
and Applied Art
28 April – 29 September, 2013

Organized by The Ukrainian Museum, the exhibition
Out of Tradition: Contemporary Decorative and
Applied Art features the work of 35 contemporary
decorative artists of Ukrainian background from
Ukraine, the United States, and Canada.

The Ukrainian Museum
222 East 6th Street (bet. 2nd and 3rd Aves.)
New York, NY 10003
Wed. thru Sun. 11:30 am - 5:00 pm (212) 228-0110

visit www.masha.org for updates and venues ~ Masha Archer Design Studio · San Francisco · 415.861.8157

'maria muchin'

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич – 1-ша заступниця голови
Анна Мацілінська – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Софія Геврик – 3-тя заступниця голови для справ культури
Лідія Білоус – 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Дарія Дроздовська – кореспонденційна секретарка
Надія Цвях – скарбник
Рома Шуган – фінансова секретарка
Ольга Кузишин – пресова секретарка
Віра Кушнір – вільна членка
Марія Андрійович – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик – суспільної опіки
Святослава Гой-Стром – виховна
Роксоляна Місило – мистецтва і музею
Марія Полянська – стипендій
Ольга Дроздович – архівар
Марта Пеленська – екологія і здоров'я
Роксоляна Яримович – вільних членок
Зоряна Гафткович – вебсайт

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон – голова
Ярослава Мулик – членка
Рената Заяць – членка
Марія Томоруг – заступниця членки
Татіяна Рішко – заступниця членки
Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лідія Слиз – головний редактор
Олеся Валло – англомовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірена Петріна – Дітройт
Ірина Бучковська – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Оксана Дац – Нью Джерзі
Дарія Федорів – Огайо
Любомира Калін – Чикаго
Слава Горбата – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Орися Зінич – зв'язкова віддалених відділів

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія 1, ст. 5 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори із жіночих сорочок: вгорі східне Поділля; внизу зліва – Волинь, справа – Буковина.